South African Public Library

Zuid Afrikaan.

Tros Tyriusque mihi nullo discrimine agitur.—VIRGIL.

DEEL I. VRYDAG DEN 25 MAART 1831. No. 51.

Deze Courant wordt elken Vrydag Ochtend uitgegeven aan het Publicatie-Kantoor in de Kortemarktstraat (No. 1,) en den Zaturdag met de Post naar alle de Buiten-Distrikten verzonden.

Prijs van Inteekening.—*In de Stad, per jaar,* 16 *Rds.; per kwartaal,* 4 *Rds*—In de Buiten- Distrikten, *per jaar,* 19 *Rds.; per kwartaal* 4 *Rds.* 6 *Sch*—*Voor eene enkelde Courant* 7 *Penningen.*

Aan Timmerlieden en anderen.

OP MORGEN, den 26 dezer, zal op de Vendutie van den Heer BLORE worden verkocht, eene kwantiteit drooge Greinhoute Planken en Kajatehoute Balken, alsmede eenige Huismeubelen, bestaande in Aanzet-tafels, Stoelen, Glas- en Aardewerk, en een staande Horologie die acht dagen loopt—alles zeer goed.

J. W. STUCKERIS

ZAL op MORGEN, den 26 dezer, op de Vendutie van den Heer J. BLORE, laten verkoopen, Brazil Koffy, witte Poeder-suiker, in zakken en vaten, versche Rol-tabak, Knoets-tabak in vaten, eenige fyne Livorno Dames Hoeden, en eene kwantiteit Kajate Duigen voor platten—alles zonder reserve.

ZONDER RESERVE.

OP DINGSDAG MORGEN, den 26 dezer, zullen de volgende Goederen per publieke Vendutie worden opgeveild, aan de Pakhuizen van de Ondergeteekenden, en positief aan de meestbiedenden worden verkocht, als:—

180 Noordsche Deelen, 14 voeten lang
80 dito dito 12 dito dito
9000 Hollandsche Klinkers
100 Zakken Mauritius Suiker
10 dito fyne Rio dito
50 dito beste Bengaalsche Ryst
50 Kasten Zeep
10 dito bruine Kandy-suiker
20 dito dito dito min of meer beschadigd.

Het restant Salade-olie, en een generaal assortement Britsche Goederen, en zal mede eene Verkooping van fyne Goederen binnens huis plaats hebben.

HAMILTON ROSS & Co.

HET PAMPHLET,
DOOR
DEN HEER JOHN C. CHASE,
(IN HET HOLLANDSCH.)
Is in de Pers,
En zal binnen kort worden uitgegeven aan het Kantoor van dit Blad.

BENOODIGD

SPAANSCHE MATTEN, en andere Specie.
NISBET & DICKSON.

DE VERKOOPING, die tot hiertoe door de Ondergeteekenden zyn gehouden aan hunne Vendukamer in de St. Georgestraat, des Woensdags, zullen in het vervolg des DONDERDAGS gehouden worden, beginnende van Donderdag den 31 dezer; wanneer de gewone verscheidenheid Goederen zullen oygeveild worden.

REEVES & MILLS.

N.B.—De Zaturdags Verkooping in de Burgstraat, zal als gewoonlyk vervolgd worden.

VERKOOPING ZONDER RESERVE OP MAANDAG.

DE Publieke Verkooping van Mauritius Zuiker, zal gecontinueerd worden, op den 26sten dezer, aan het Pakhuis van J. MABILLE.

ZUID-AFRIKAANSCHE
Brand en Levens Assurantie
COMPAGNIE.

HET COLLEGIE VAN DIRECTEUREN
GEEFT BY DEZE KENNIS,

DAT een Buitengewoon algemeen College van de Aandeelhouders zal worden gehouden aan het kantoor der Compagnie, Heerengracht No. 11, Kaapstad, op Donderdag den 31 Maart ten 2 uren, tot het aannemen van de eerste vraag van Tien Pond per Aandeel; het raport der voortgang, de verkiesing van Auditeurs, en algemeene einden.

THOS. LE BRETON,

De Aandeelhouders die verlangen hunne eerste termyn van £10 per aandeel, voor den dag der bijeenkomst te betalen, kunnen hunne documenten bekomen op aanvraag aan het Bureau.

GEDROST.

VAN den Ondergeteekende, zyn Slave Jongen, genaamd Syme, veel gelykende op eenen Hottentot, waar voor hy zich denkelyk uitgeeft, en dat wel reeds sedert den 12den October, hebbende by zich zyne Vrouw, eene Hottentottin, genaamd Christina, met haar Kind Jacob. Die gezegde Jongen mogte ontmoeten, wordt versocht hem in een der Gevangenissen te bezorgen, en die hem ophoudt, wagte zich voor eene Regterlyke Prosecutie.

G. H. STEYN.

Riebeeks-Kasteel, den 19den Maart 1831.

CONSIGNEMENT PER PRETTY LASS.

De Ondergeteekende heeft nu Ontvangen een uit gebreid Assortement Britsche Manufacturen met gemeld vaartuig, welke nu te koop zyn aan zyn Pakhuis No. 6. Kerkstraat, als:

Zwart, wit, en olyfkleur Laken, gryze Kasimiren, Flushings, groene en witte Baai, Whitney Dekens, Hoeden, Laarzen. Stoffen, katoene Mans en Vrouwe Kousen en Sokken, Nankinets en Florentines, Haarkoord en Meubel Diemet.

Moleskin, katoene en linne Tyk, fancy Prints, fancy Onderbaatjesgoed, glaze Knoopen, gekleurde Spreyen, Gros de Naples, Linten, kabrette en zyde Dames Handschoene, Jatting, Quillingnet, zwarte kante Veiles, Sayetie Shawls, witte en bruine Punjams, Baftas, Meubelgeruit, Gingham, Linnebaay, Zegengaren, en diverse andere Goederen, te veel om te melden.

C. H. M'COMB.

IN DE PERS,
En zal ten spoedigsten worden uitgegeven,
DE
KAAPSCHE ZAK-ALMANAK
VOOR 1831.

*** Het kan geene zaak van groot verschil zyn, of de zamensteller of de Koper, de kosten van overbrengst betaald,—het postgeld komt slechts op een Penny, als er echter eenig Koper magt zyn, die volstrektelyk niet mogte kunnen bybrengen, om de onkosten te dragen, dan behoeve hy zich deswegens niet ongerust te maken, dewyl de zamensteller, zeer genegen zal zyn, hem van die zware onkosten te ontheffen.

"*Een penny* uitgespaard is *een penny* gewonnen."

NU UITGEGEVEN
AAN HET KANTOOR VAN DIT NIEUWSBLAD,
DE KAAPSCHE
PLAK-ALMANAK
VOOR 1831.
Prys Een Ryksdaalder,

BENOODIGD.

EEN Looyers Knecht en twee Schoemakers, die bewyzen van goed gedrag kunnen produceeren.—Adres by den Ondergeteekenden No. 23 Bree-straat, Kaapstad.

S. F. DORMEHL.

VERKOOPING VAN VEE.

EENE Publieke Verkooping zal gehouden worden, aan Pampoenekraal, in den beginne van de aanstaande Maand April, van 2000 Schapen, en 100 Ossen, allen in eene zeer goede Conditie, de Dag der Verkooping zal nader bepaald worden.

J. G. STEYTLER.

PUBLIEKE VERKOOPING.

OP Donderdag den 31sten dezer Maand Maart, ten Plaatsen van den Heer NICOLAAS SMUTS, aan de Paardenberg, voor Rekening van den Heer GERRIT NIEUWOUT, van 1500, zeer extra en uitmuntende vette Schapen, en dito Slagt Ossen en Koeyen, de attentie van Slagters, en andere Liefhebbers, ten hoogsten waardig.

Zeggen het Voort.

Vendu Kantoor, Paarl den 14den Maart 1831.

UIT DE HAND TE KOOP.

DE aangename en by de Stad gelegen Tuin, met een daarannex en vier bequame Haardsteden en eene Pakhuis, aan Mejufvr de Wed. C Cruywagen toebehoorende, te bevragen in de Strandstraat No. 62 by

J. A. SMUTS, ay.

VERHUIZING.

DE Ondergeteekende verwittigd zyne Vrienden in de Buitendistricten, dat hy verhuisd is van Loopstraat No. 99 na de Hoek van de Wale en Langestraat No. 101, alwaar hy zyne Winkel geopend heeft, en verzocht ook daar door hen begunstigd te worden. Hy zal continueren zyne Vrienden te logeren, en hunnen commissien soo op de Markt als in de Stad, met de meeste exactitude te verrigten. Hy acht het onnoodig de geenen die reeds van zyne behandeling overtuigd zyn, nader des wegens te onderhouden.

N. J. LOTZ, Wz.

Kaapstad, den 21 Maart, 1830.

Correspondentie.

Aan den Redakteur van de "Zuid-Afrikaan."

WYN-DEPOT!

Myn Heer.—Ik als een der Deelhebbers, vraagd u, wie u daartoe uitgenodigd hebt, om zulk eene specifike Staat van de Wyndepot publiek open te leggen; ik zal my hier over niet te breedvoerig uitweiden, daar ik wel andere nuttige bezigheden heb, als om my by de pen te bepalen, zoo heb ik u slechts te zeggen dat ik thans twee aandelen in dezelve heb, en my van heden af bepaal om nog twee daar by te nemen, ten einde derzelver welvaart al meer te bevorderen, en ik ben overtuigd dat de andere Deelhebbers even van die zelfde gevoelens zyn. Maar nu, Myn Heer! na dat gy u zelven dan voor zulk een bekwamen Rekenmeester heb aangeboden, herrinnert gy u ook noch wel, toen gy uw Landreize gedaan heb met uwen vermaarden Vriend, die publiek gezegt is, een LASTERAAR te zyn; waarom heb gy uwe pen toen niet op genomen, na de maaltyd van uwe Vrienden de Hottentotten te Bedelsdorp; en had toen gaan berekenen, hoe veel personen die voor u de reiskosten naar Engeland, (toen gy met Lord C. Somerset in verschil stond over uwe Drukpers,) betaald hebben, en had toen bedagt, hoe heb ik deze myne Protecters toch nu mislyd, terwyl ik my nu tot de Hottentotten heb begeven om myn vriendschap aan hun te betuigen.

Weet, dat gem. uwe Protecters zich gevleid hebben, een vriend aan u te hebben, in plaats van een HUICHELAAR.

Ik ben, enz.
EEN PAARLSCHE BURGER,
J. DE VILLIERS, A.Bz.

STRAFBOEKJES.

Aan den Redakteur:—Myn Heer,—Met verwondering las ik in de 'Advertiser' van den 19den Maart ll. het stuk, waarby de Editeur het Kaapsch Publiek tragt wys te maken, dat een zeker *gehuurde bende* hen aanzet om zich tegens de Wetten te verzetten, enz.

Het schelden in dat Papier was my niet vreemd, want ik ben van HEM zulke taal reeds gewoon.

Het is het gewoon toevlucht van die geenen, die eene slechte zaak voor te staan hebben, of die zoo in het naauw zyn gebracht, dat zy er niet anders als door schreeuwen en vloeken uit kunnen komen. De man, die van het bestaan van een *gehuurde Bende* kennis draagt, zoo als de Editeur van de 'Advertiser' zegt, te weten, moet zoo veel voor het publiek belang en de rust over hebben, dat hy dezelve met naam en toenaam in de Kourant plaats, op dat het publiek zich voor die Verleiders of Brand aanstookers kan wachten.

Wanneer dus de Editeur van de 'Advertiser,' die *gehuurde Bende*, niet noemt, dan staat hy voor het publiek gebrandmerkt; als een *Leugenaar*. Doch ik heb reden om te geloven dat de "*Kwaadaartige Bende van Lasteraars*," en die *gehuurde Bende* in het verontrust brein van den Editeur alleen bestaat; zoude het niet vreemd zyn, dat *hy alleen* van het bestaan der *Bendens* zoude kennis dragen, en de andere Ingezetenen er niets van zoude weten;—want ik vraag een ieder, en geen mensch weet er iets van. Maar van *gehuurde Bende van Lasteraars* gesproken. Laat my u eens vragen, Myn Heer de Editeur, wie laat zich huren om de Ingezetenen van de Kolonie en openbare druk te belasteren? Wie is oorzaak dat wy onder die laster gebukt gaande, thans verpligt worden om *Strafboekjes* te moeten houden.

Weet, Myn Heer, dat ik zelve een *Strafboekje* heb genomen, in de hoop dat ik het mogelyk zoude vinden, om aan de Wet daar omtrent te kunnen voldoen, maar ik moet erkennen, Myn Heer, dat ik alle gevoel van Godsdienst en Zedelykheid eerst moet kunnen verzaken,—valsche eeden moeten my eerst gedurig op de tong zweven, en ik moet in een woord eerst ophouden menschelyk gevoel te hebben, voor ik daar aan kan voldoen, het is my niet mogelyk, of ik moet al dadelyk beginnen met een valsche Eed te doen, wanneer ik een meid een klap heb gegeven, en dit op myn Strafboekje niet heb aangeteekend, om dat ik dan weet dat ik zulks op dat Boek moet doen, of dat ik wegens die klap gestraft word.

Ik wil u dus verzekeren dat ik met smart het antwoord van Z. M. den Koning op onze gepresenteerde Memorie afwacht, op dat de donkere wolken die ons over het hoofd zweven, ons voorby gaan.

De Editeur wil my bewyzen, dat de oproeping van de Voogd van April, *wel goed is*, en overeenkomstig *expresse letter* van de Ordonnantie. Heeft de Editeur die Ordonnantie of liever Art. 29 wel gelezen, zoo ja, dan zal hy daaruit wel duidelyk gezien hebben, dat de Slaven Eigenaren *op de Boekjes* verantwoording moeten doen, *alle zes maanden*. Hoe kunnen zy die verantwoording van zes maanden nu doen, wanneer de Boekjes aan hun, door *hem*, eerst in December 1830 zyn afgegeven. De vraag is thans niet of de Ordonnantie 14 dagen na derzelver Proclamatie van kracht zal zyn, (want dit erkennen wy,) maar de vraag is,—terwyl de Ordonnantie zegt dat de *Boekjes alle zes Maanden* moeten verantwoord worden.—Kan de Voogd, de Slaven Eigenaar dwingen, om die Boekjes te verantwoorden, wanneer zy dezelve slechts *drie maanden* gehad hebben.

Ik zeg neen, en rade ieder Boekjes houder of ieder ander Slave Eigenaar, om zich tegen die vordering, wanneer hy aangesproken wordt, *in regten* te verzetten, op dat de Slaven Eigenaar zich niet aan de uitspraak van den Voogd van Slaven of aan die van de *Editeur van den Adverteiser*, (die wanneer het hem hier morgen te warm wordt, zyn boeltje kan inpakken en naar zyn 'Home,' gaan,) maar aan de uitspraak van den Regter onderwerpe. En dit raadde ik myne landslieden aan, wat ook de Advertiser droomen of zeggen moge van *gehuurde Bendens*. Ik heb by het geluk en welvaren, en de rust van dit land, meer belang als hy, en ik heb dus ook meer regt, om myne landslieden te raden, want ik heb geen ander *Home* als deze Kolonie:—Hier moeten myne beenderen rusten. Hy moge deze raadgeving noemen, *eene aanrading om zich tegen de Wet te verzetten*, ik schrik niet zoo spoedig voor dergelyke spoken, onze Regters zyn te verligt, om de man, van *aanrading om zich tegen de Wetten te verzetten*, schuldig te vinden, die zyne landslieden raadt, om zeker kwestie over het *goed verstand van een Wet* aan de uitspraak van den Regter te onderwerpen.

Ik twyfel niet Myn Heer, of onze landslieden, en vooral de Buitenlieden, zullen beter weten wat ze te doen hebben, en waar hun de Schoen kneld, als de Advertiser, en dat zy ook wel best zullen weten hoedanig hunne voeten uit die knellende schoenen te krygen.

Ik ben, enz.
EEN BOEKHOUDER.

Quos ego! Sed motos prestat! Componere fluctus. Virgil.

JOHN.—Wel Jack, zie ik je hier weer. Hoe gaat het in oud Engeland?

JACK.—Duivelsch warm, die arme Engelsche handwerkslieden, en Iersche boeren.

JOHN.—Maar is dan de staat van het land niet te verbeteren, door heilzame maatregelen?

JACK.—De verwachting die men van het nieuwe Ministerie heeft, de Vryheid der Slaven in de Kolonien; Herstel van bezwaren, en andere gewoel, houden sommige bezig: Plundering, Brandstichting en oproer houden weder andere onledig, het regent Memorien omtrent de Emancipatie, en in dien tusschen tyd trachten zy middelen uit te vinden, om John Bull te vreden te stellen. Als het hun maar gelukken zal!

JOHN.—Het zou op de keper beschouwd voor de Kolonisten zelve goed zyn, dater geene Slaven meer waren, maar hoe verhelpt men dit kwaad?

JACK.—Daar word van vergoeding gesproken, maar hoe zal dat kunnen geschieden. John Bull de bemoei-al, zit tot over de ooren in schuld die hy nooit zal kunnen betalen.

JOHN.—Maar de Kolonien, konden zich zelf vergoeden voor een gedeelte, en Engeland kon de rest betalen.

JACK.—Konden zy, dat geloof ik niet.

JOHN.—By voorbeeld. Laat alle de Slaven gewaardeerd worden, zoo wel die welke huisboorlingen zyn, als die welke men gekocht heeft, (na rato van het geen zy gekost hebben,) staat de Slaven toe geene lyfeigenen meer te zyn, maar laat zy by hunne meesters verhuurd worden, tot zy de prys voor welke zy gewaardeerd zyn hebben ingediend. Laat Engeland onze producten in hare Havens op de billykste termen doen inveeren, en de Kolonie crediteeren tot dat de Taxatie der Slaven betaald. Zy en laat dat crediet jaarlyks besteed worden om eenige Slaven op eene bepaalde wyze uit te kopen. Laat alle de arme kinderen van 16 jaren en daarboven in de weeshuizen van Engeland naar de Kolonien worden gezonden om daarvoor 7 jaren verhuurd te worden. Laat de kinderen van Slaven (die hierna vry geboren worden) verpligt worden om hunne meesters tot hun 18 of 20 jaar te dienen. Laat de Llaven de keus om hunne meesters twee derde der gewaardeerde som in geld en een derde door hunne arbeid voor 7 jaren te betalen.

JACK.—Dit is alles nieuw voor my, maar ik vrees dat de Kolonisten daar niet aan zullen willen, of zy zonden het wel voor stellen.

JOHN.—De Kolonisten vertrouwen het gouvernement niet.—Laat het gouvernement, aan de Kolonie van de Kaap de Goede Hoop, eene vergadering van vrye representanten toestaan, welke onder de voorstaande of andere bepalingen zich verpligt om de Slaverny af te schaffen, mits altyd in het oog houdende dat er geen gebrek aanhanden voor den landbouw zy, en gy zult zien.

JACK.—Maar wat hoor ik van Strafboekjes?

JOHN.—Dat is eene schrikkelyke order van het Engelsch Gouvernement. Iedere boer moet zyn hand in de zak steeken om een strafboek te kopen, en alle de kastydingen te boek stellen, daar na moet hy bewezen dat de aanteekeningen getrouwelyk zyn, of dat hy geene zyner Slaven bestraft heeft. Nu schynen de meeste van de Kapenaren, meer geweten en Godsdienst te hebben, dan de te verligte Europeanen en zyn bevreesd om valsch te zweeren of zichzelve aanteklagen: Zy zeggen gy moogt net zoo wel gelasten, dat wy ons een strop om den hals hangen, en u het eind van het Touw in de hand geven! Handelt opregt met hen en zy zullen u te halverwege te gemoet komen.

JACK.—Maar ik heb in de Courant een bekendmaking gezien van den voogd van Slaven, die de nalatige om hunne opgaven te doen met eene boete van 10 tot £ 50 bedreigt.

JOHN.—Dat is waar. Maar de hemel weet wat het einde van al dat gewoelen de gisting onder het vreedzame Kolonisten zyn zal. Veele zyn bevreesd om de boekjes te nemen, uit vrees van zich zelve in gevaar te brengen, weinige hebben boekjes genomen en worden door hunne landslieden geschuwd en gebrandtmerkt, ja zelfs worden sommige bedreigd. De algemeene stem in de Kolonie, verfoeit de order, en zy hebben zich to vergeefs by het bestuur van het land vervoegd om de order op te schorten. Zal nu het Gouvernement alle deze duizende van ongehoorzame straffen, die nimmer gehoord wierden en aan alle wetten gehoorzaamden, zal men hun met geweld van hun Eigendom beroven op een bevel, dat hun aan alle kanten met schande bedreigt, hoe hebben zy dit van het gouvernement verdient?

JACK.—Ik hoor dat hoe meer er in de boete geslagen worden hoe beter, want dat zal de gouvernements inkomsten vermeerderen.

JOHN.—En des te beter om de Kolonie te ruineeren, en als dat volbragt is, hoe zal Engeland den staan te kyken. Zal zy dan hare geruineerde Colonien opgeven en aan zich zelve overlaten, en zich de haat van alle de Kolonisten, en van hun ongelukkig en bedorven nakroost op den hals halen? Of zal zy de Kolonien ten koste van Engeland aanhouden, en ware het dan niet beter om aan de Kolonie van de Kaap eene vrye Volks vertegenwoordiging, (zoo als ik zeide) te geven, om de vrymaking van alle hunne Slaven in een zeker te bepalen tyd, daar te stellen.

JACK.—Engeland zal deze Kolonie nooit afstaan, zy heeft er te veel voordeel van, en heeft die te lief.

JOHN.—Dat kan zyn, maar zal niet het volk in de Kolonie, door gedurige afperssingen, daar de red etie in hun geld, door het bederf van hun Wynhandel, en door inwendige twisten en onlusten ongelukkig geworden, eene onvermydelyke last op de overwinnaars van het Land worden? Is het niet te voorzien dat verscheidene afgelegene Boeren zullen verkiezen om daar te gaan wonen, waar zulke ondraaglyke Wetten niet bestaan, en de Kolonie met hun vee zullen verlaten? en zoo dat gebeurd, wy arme Kolonisten naby de zee kant wonende door onze Vee Boeren en verscheidene huisgezinnen op de Frontieren te verliezen, ontstoken zullen zyn van levens behoeften, en onbekwaam om onze Landbouw voor te zetten.

JACK.—Ik ben verzekerd dat dit de wensch noch mening van het Engelsch Gouvernement zyn kan.

JOHN.—Dit geloof ik met u, maar de gevolgen zullen evenwel dezelfde zyn, en waarom is het dan niet beter onderrigt.?

JACK.—En wat zoudt gy den Boer dan raden om te doen?

JOHN.—Ik ben op myn woord verlegen, wat ik hun in dit geval raden zal, misschien zou ik die welke geene Strafboekjes genomen hebben, trachten te bewegen om voor zich zelve aanteekeningen te houden, onder protest dat zy nogthans de Wet als onregtvaardig en strydig beschouwen met de Engelsche grondbeginselen van Regtvaardigheid. Want in dat geval kunnen zy die Wetten beschouwen, als alleen gegrondvest op het regt des overwinnaars, dat eene groote moeyelykheid aan de vrye Onderdanen van Zyne Majesteit oplegd.

[HET VERVOLG HIERNA.]

Mynheer.—Tot informatie van u en den schyver van den *Advertiser* dient, dat de ingezetenen van het District Stellenbosch van voornemens zyn, om aan Z E. den Gouverneur te verzoeken, om hun te vergunnen eene Burgery op te rigten ter bescherming van hun vermogens en eigendommen tegen de onlusten die zy te vrezen hebben, door de aanhitsing van de bestuurders der ADVERTISER, die zich wachten moet voor de gevolgen, indien hy zich niet weerhoudt van de aanhoudende kwellingen en willekeuriglyke diescussie over de Slave kwestie voor de Boeren, die de ongemakken daarvan het meest ondervinden.....

EEN STELLENBOSCHE BOER.

Aan Correspondenten.

Wy herinneren hiermede aan onze Inteekenaren en Vrienden, dat deze de laatste Kourant is, die voor dit Kwartaal gepubliceerd kan worden, en dat een iegelyk die begerig mogte zyn om voor het volgend Kwartaal in te tekening, zich te adresseren heeft aan C. N. Neethling, aan het Publicatie Kantoor van den "Zuid-Afrikaan,' No. 1 Kortemarktstraat, Kaapstad.

De Brief, geteekend " EEN ZWARTLANDSCHE BURGER,*" hebben wy ontvangen, en zal in ons volgend Nommer geplaatst worden.*

DE ZUID-AFRIKAAN.

KAAPSTAD DEN 28 MAART 1831.

GEDURENDE een getuimen tyd, na dat de Emigratie na deze Kolonie ongelukkig uitgevallen was, was men in Engeland eindelyk van de gedachte terug gekomen, dat dit Land van Melk en Honing overvloeide, of iets dat er in het minste naar geleek, en alle verdere invoer van Settlers in deze Kolonie hield op. Omstandigheden, die nu bewezen zyn dat men niet aan de natuurlyke gebreken van den grond of het klimaat moest toeschryven, vereenigden zich ongelukkiglyk om de Settlers in hunne pogingen tot nyverheid, den moed te doen opgeven, en eene menigte hunner, gebelgd over het gedrag door het Gouvernement jegens hen in acht genomen, het welk rampspoediglyk nog door eene onverwachte roest in het gezaaide Graan wierd vermeerdert, besloten om eene plaats die voor hen zoo ongelukkig was geweest te verlaten, en scheepten zich naar Australia in, waar zy naar alle berigten zich in niet veel betere omstandigheden bevinden. Waren zy hier gebleven, en hadden slecht een weinig geduld geoefend, kan men berekenen dat zy in staat zouden geweest zyn om hun klein Kapitaaltje tot het een of ander nuttig einde te hebben kunnen besteden.

Hoe ongelukkig ook de eerste pogingen der Settlers zyn geweest, is de gewaande armoede zeer vergroot geworden, door belangzuchtige Speculanten, en de waarheid van het gezegde zal door de daad kunnen worden bewezen, dat die geene, welke moed genoeg hadden om den afloop van een volgend jaar af te wachten, geslaagd zyn en thans een gemaklyk levens bestaan genieten.

Het was de gewoonte, onder zekere personen om een gedurig geschreeuw gaande te houden, dat alle de Settlers in het algemeen, zich in eene staat van buitengewoone Armoede en Broodgebrek bevonden. Men zal zich herinneren dat rantsoenen werden uitgedeeld in 1820 en 1821, en zoo wy ons refereren naar de Prys der levensmiddelen, in die jaren met de Prysen in 1822, 23, en 24, zullen wy bevinden dat het volstrekt onmogelyk was, dat de meerderheid of zelf een groot getal der Settlers gebrek aan Brood hadden, en veel minder in die graad dat eenig mensch die werken wilde, behoefde gebrek te lyden. De moeyelykheid te dier tyd was niet om werk, maar om werkslieden te vinden.

De prys voor een arbeider by de Landlieden in Albanien, is tegenwoordig eer duur als goedkoop, er word daarom eene soort van verhoeding tegens het meer uitgebreid gebruik van Europeers als daglooners. Dit is natuurlyk het gevolg van het gebrek aan werk, dat natuurlyk verminderen zou in proportie van de toekomende vermeerdering in den Landbouw. Een Europeesch Daglooner in Albanien, die ergens toe deugt, zal niet onder de 20 tot 25 Rds. per Maand gaan werken, en het is eene bewezene waarheid, dat de voordeelen van den Landbouwer niet evenredig zyn, om deze zware huuren te betalen.

De lang verwagte 'Fanny,' is eindelyk na eene reis van 4 maanden, op 11. Zondag op het Strand van St. Helena Baay aangekomen, haren passagiers zyn haar aldaar ontvlucht, en over land na de Stad gekomen, waar zy op gisteren aankwamen.

HOLLANDSCH NIEUWS.

TERWYL wy in dit Nommer het RAPPORT wegens het gebeurde te *Antwerpen* plaatsen, voegen wy er ook nog by, eene Oproeping, gedaan aan de VRIEZEN, welke de in Holland thans heerschende geestdrift, en tevens Godsdienstig gevoel, (hetwelk daarin doorstraalt,) kenbaar maakt, en welke wy aan onze Lezers, als wel waardig gelezen te worden, aanbevelen.

Veel ongenoegen werden in Holland jegens den ERF-PRINS gevoeld, uit aanmerking van zekere Proclamatie, waarby *Hy* BELGIE verklaarde te erkennen voor eene onafhankelyke Natie.—Die Proclamatie hebben wy hieronder geplaatst, en is wel waardig gelezen te worden. De geheele Hollandsche Natie, zoo wel als de Koning en het Gouvernement, is tegen eenige nadere vereeniging van BELGIE met HOLLAND. Men verlangt slechts dat HOLLAND zich binnen hare oude grenzen concentreere:—daartoe schynt de Koning en zyne Ministers ook zeer genegen;—maar terwyl het Politiek van Europa, toen ter tyd bestuurd door CASTLEREAGH, METTERNICH en HARDENBERG, Belgie met Holland heeft vereenigd, zoo vermeent de Koning dat Hy, wegens de afscheiding, met Zyne Hooge Bondgenoten eerst moet overleggen. Van daar dus, dat de zaken in Holland nog in statu zyn. De Heer VAN ALPHEN, Lid van de Staten-Generaal der Tweede Kamer, heeft een Adres aan den Koning voorgesteld, Z. M. verzoekende om, ingeval het Politiek van Europa, of de wil van de Hooge Bondgenoten, eene verdere vereeniging met Belgie mogt begeren, zulks evenwel te weigeren.—Hy wil de zaken met Belgie afgemaakt hebben *zonder vreemde tusschenkomst;* en als een aandrang daartoe, beroept hy zich op de Geschiedenis:—„Tachtig jaren heeft Holland tegen een der magtigste Mogendheden van Europa oorlog gevoerd, om hare vryheid te vestigen, en zy heeft, zonder vreemde hulp, getriumfeerd.—Aan de vereenigde Magt van Engeland en Frankryk, zoo wel ter zee als te land, heeft zy *alleen* weerstand geboden.—En wanneer wy vernietigd, en als een Vrye Staat uit de Lyst der Mogendheden moeten uitgewischt worden, dat zulks dan met het zwaard in de handen geschiede, op dat het nageslacht van ons zegge: „Zy hebben als dappere mannen, hun voorgeslacht waardig, gevochten, en zyn vergaan."—Wy zeggen hierop—Amen.

PROCLAMATIE.

BELGEN!—Sedert ik my tot u heb gewend, by myne Proclamatie van den 5 dezer, heb ik met aandacht uwen toestand overwogen. Ik begryp dien, en erken u als eene onafhankelyke Natie; dat wil zeggen: dat in de Provincien zelve, waar ik eene groote magt uitoefen, ik my in niets verzetten zal, tegen uwe regten van Burgers;—kiest vryelyk, en op de zelfde wyze als uwe Landgenoten der andere Provincien, Afgevaardigden voor het Nationaal Congres, dat voorbereid wordt, en gaat er over de belangens van het Vaderland handelen.

Ik stel my dus in de Provincien, die ik bestuur, aan het hoofd der beweging, die u tot eenen nieuwen en beständigen staat van zaken leidt, waarvan de Nationaliteit de kracht zal uit maken.

Zie daar de taal van hem die zyn bloed voor de onafhankelykheid van uwen grond stortte, en die zich met uwe pogingen wil vereenigen, om uwe Politieke Nationaliteit daar te stellen.

Gegeven te Antwerpen, den 16 October 1830.

WILLEM, PRINS VAN ORANJE.

RAPPORT

Aan Zyne Koninklyke Hoogheid, Prins FREDERIK *der Nederlanden, Admiraal en Kolonel-Generaal der zee- en landmagt, wegens het voorgevallene te Antwerpen, sedert den 24sten October* 1830.

Nadat onze troepen de stelling achter de *Nethe* en de *Rupel* hadden verlaten en zich voor de dorpen *Berchem, Burgerhout, Kiel* en *Merxem* hadden gelegerd, gaf de Luitenant-Generaal baron *Chassé*, den 23sten October, order, om de inundatien, ten noorden en zuiden van de vesting Antwerpen, en voor de positie van het Vlaamsche hoofd, alsmede die voor de forten Lillo en Liefkenshoek te bewerkstelligen, en voorts, om de gebouwen en andere voorwerpen, die tot dekking van den vyand, in de nabyheid van Antwerpen konden dienen, te doen wegruimen.

Deze maatregelen, hoe gebiedend noodzakelyk ook, baarden onder de inwoners een algemeen misnoegen; vooral het in brand steken van eenige huizen.

Des avonds van den 24sten, toen in den loop van dien dag, de voorschreven order was ten uitvoer gebragt, kwamen de Heeren Burgemeesteren en schepenen der stad Antwerpen, by den Generaal *Chassé* op het kasteel, gaven van de verbittering der inwoners over de genomene maatregelen kennis, en deelden hunne vrees mede, dat, wanneer men voortging, om de huizen buiten de vesting af te branden, alsdan gewis, het volk tot oproer zoude overslaan. De Luitenant-Generaal dit inziende, gelastte genoemde Burgermeesters mo zorg te dragen, dat de huizen, gelegen binnen den afstand van 150 ellen van het glacis des kasteels, dadelyk wierden afgebroken, welke last door dezen werd aangenomen.

Gedurende den 25sten bleef het in de stad niet alleen rustig, maar men ontdekte zelfs geen spoor dat er oproer te vreezen was, ook niet toen de troepen, hunne stellingen buiten de stad verlatende, binnen dezelve trokken.

Des nachts tusschen den 25sten en 26sten bleef de rust mede ongestoord, doch in den ochtend van dien dag, omstreeks acht ure, plunderde het gemeen een schip, waarin een aantal wapenen van het regement lanciers No. 10 werden geladen, hetgeen echter voor een gedeelte werd gestuit, doordien de Kolonel ter zee Leewe van Aduard, eene gewapende barkas, op die plaats zond en het schip op stroom liet leggen.

Omstreeks half elf ure had er een oploop van het gemeen in de Kerkstraat by den St. Andries plaats, waarop een detachement van honderd man werd gedirigeerd, ten einde deze zamenscholing uit een te dryven, zy vonden echter tegenstand, zoo dat deze magt genoodzaakt werd, om geweld te gebruiken, waardoor dan ook op dat oogenblik de rust oogenschynlyk hersteld werd. Weinige oogenblikken daarna, begaf zich een tweede detachement naar het kwartier van St. Andries, welk detachement al spoedig met de opstandelingen in het gevecht geraakte, en uit de huizen werd beschoten. Van dat oogenblik af aan, werden al de poortwagten en de troepen binnen de stad staande, door de burgers, die zich in de naby gelegen huizen hadden begeven, beschoten of door de, zich in de straten bevindende, aangevallen, hetwelk zonder ophouden den geheelen dag en een gedeelte van den nacht aanhield. De Luitenant Generaal CHASSE had in den loop van den namiddag eenige weinige schoten op de huizen van het kwartier van St. Andries, waaruit de soldaten door de burgers werden beschoten, alsmede op eenen toegang tot het kasteel, alwaar eene ontmoeting met de muiters plaats had, laten doen, doch alleen om vrees in te boezemen; waarvan dan ook het gevolg was, dat op den 27 sten daaraanvolgende om zeven ure, eene kommissie van notabelen by Zyne Excellentie werd aangemeld, aan het hoofd hebbende den Heer OSY, President van de Bank, die den Generaal voorstelde, om alle vyandelykheden te doen staken, ten einde niet alleen het storten van bloed voor te komen, maar ook de welgezinden voor eenen geheelen ondergang te beveiligen, zeggende, dat zy vergezeld werden door eenen inwoner der stad, die op zich had genomen, eenen brief, die aan hem, door een gedelegeerde van het provisioneel Gouvernement van Belgie, overhandigd was, aan Zyne Excellentie ter hand te stellen. Deze brief, waarvan afschrift hierby wordt overgelegd, behelsde het voorstel, om de troepen die zich in de stad bevonden, binnen het kasteel te doen rukken, en de stad door hunne troepen te laten bezetten, doch van dat oogenblik, al de vyandelykheden te doen ophouden, nemende hy gedelegeerde aan, om dadelyk eene deputatie aan Zyne Majesteit te zenden, ten einde over de ontruiming der vesting door de koninklyke troepen te handelen. Onze troepen, volgens de ingekomen rapporten, zeer sterk op alle punten gedrongen zynde en zich niet langer in de aangenomen positien aan de poorten kunnende staande houden, vond de Luitenant-Generaal CHASSE dit voorstel aannemelyk, daar hy zich op dat oogenblik toch zoude genootzaakt gezien hebben, om de troepen te moeten doen terug trekken, hetwelk door het vuur uit de huizen niet dan met veel verlies zoude hebben kunnen geschieden, Intusschen nam de Generaal, alvorens daaromtrent door Zyne Excellentie eene beslissing werd genomen, het gevoelen van al de chefs der korpsen in, die zich met het voorstel van meergenoemden gedelegeerde vereenigden, waarop de Generaal last gaf, om op alle punten de vyandelykheden te doen staken, en dat de troepen zich naar het stapel-en konstructie- magazyn zouden begeven, daarna werden de sleutels der poorten door een vertrouwd persoon aan den gedeputeerden van het provisioneel gouvernement op het stadhuis gezonden, dewelke ook werkelyk door hem ontvangen zyn, blykens afschrift van het recu, hetwelk alsmede hiernevens wordt aangetroffen,

Zoodra deze wapenstilstand bekend werd, hield het vuur aan alle punten op, en de troepen begaven zich naar het geneld magazyn, doch van tyd tot tyd werd er nog uit de huizen op de bezetting van het kasteel geschoten, waarschynlyk door die genen, die geen kennis van de getroffen overeenkomst hadden, en om zulks te doen ophouden, vond de Luitenant-Generaal Baron CHASSE, raadzaam eene witte vlag op een der bastions van het kasteel te doen stellen. Deze maatregel gaf aanleiding dat zekere Kessels, zich noemende kommandant der Artillerie, vergezeld van eenen Luitenant-kolonel, Niellon genaamd, zich als parlementairen by den Generaal aanmelden en binnen gelaten zynde, verlangden te weten, waarom men het witte vaandel had opgestoken; de Generaal antwoordde, hetgeen dies aangaande hierboven is vermeld, alsmede om door een ieder, de gesloten kapitulatie te doen eerbiedigen. Kessels hield zich met dit antwoord niet te vreden; zeide, dat de civile magt onbevoegd was; om eene militaire overeenkomst te treffen; verklaarde uit naam van den kommandant der troepen, door wien hy zeide afgezonden te zyn, de geslotene kapitulatie voor onwettig en zonder eenige verbindende kragt, hy nam echter het voorstel van den Luitenant Generaal CHASSE aan, om zich des aangaande by den dikwyls genoemden gedelegeerde van het provisioneel Belgish gouvernement te vervoegen, en daarvan den uitslag in persoon te zullen mededeelen.

Niet voor een uur werden parlementairen aangekondigd, die, zonder te verlangen om binnen gelaten te worden, aan den kommandant der wagt twee eensluidende eischen om te kapituleren gaven, waarvan een hiermede wordt overgelegd, en die beide ter overhandiging aan den Luitenant Generaal CHASSE waren bestemd. Door dit stuk was dan, hoezeer er door de vroegere overeenkomst een wapenstilstand slechts tot vier ure in den namiddag bepaald, op welk tydstip geantwoord moest worden, of de voorgestelde voorwaarden al dan niet werden aangenomen.

Ten half twee ure, begonnen de muitelingen wederom op onze troepen, zich binnen de enceinte van het stapel. en constructie- magazyn bevindende, met geweer te vuren, hetgeen meer en meer toenam, zoo dat de Kolonel Sprenger, die aldaar het bevel voerde, een en andermaal liet vragen, of hy orde konde geven om ook te vuren, hetwelk echter door den Generaal werd geweigerd, aangezien Zyne Excellentie de geslotene kapitulatie in den volsten zin wilde naleven, gevende tevens last om eene witte vlag uit te steken; dit maakte echter geen indruk op de oproerlingen, en hun vuur werd van tyd tot tyd levendiger onderhouden, tot dat zy eindelyk een veldstuk voor den hoofd-ingang van de enceinte van gedacht magazyn plaatsen, en daarmede de deuren openschoten, waardoor veel verwarring onder onze troepen te weeg werd gebragt, en hetwelk tot gevolg had, dat deze zich in de grootste verwarring op de yzeren poort terug trokken.

De Luitenant Generaal Baron CHASSE, verontwaardigd over de schending van den gesloten wapenstilstand, gaf alstoen, omstreeks half vier ure, last, om het St. Andries kwartier, waar de muitelingen zich in groot aantal bevonden, niet alleen met geweer te beschieten, maar ook te bombarderen en brandkogels daarin te werpen, hetgeen tot half acht ure, heeft aangehouden, terwyl de oorlogs-vaartuigen, van hunne zyde, insgelyks de stad aan de zyde der rivier beschoten,

Even na het ophouden van het bombardement meldde zich als parlementairen eene kommissie van notabelen van Antwerpen aan, aan het hoofd hebbende den Heer Dubois, Majoor der Schuttery, dewelke, binnen gelaten zynde, aan den Luitenant Generaal CHASSE een tafereel ophing van de verwoesting, die het bombardement had te weeg gebragt, smekende om op nieuw eenen wapenstilstand te willen sluiten, ten einde alle verdere onheilen voor te komen, en tevens overhandigende twee brieven, waarvan de een door Rogier, lid van het provisioneel bestuur, en Robiano de Borsbeek, Gouverneur van de provincie Antwerpen, en de andere door Stevenotte, kommandant in laatsgenoemde stad, onderteekend, beide tekennen gevende, dat men het voornemen had, om den volgenden dag de afgebroken onderhandelingen wederom op te vatten, stellende dus voor, om aan het verzoek der kommissie te willen voldoen.

De Luitenant Generaal CHASSE, bewogen met het lot der inwoners, heeft in het voorstel van de notabelen toegestemd, en te gelyker tyd aan hen een brief door Rogier en Robiano de Borsbeek ter hand gesteld, waarin Z. E. te kennen gaf, dat hy van zyne zyde geene vyandelykheden tot den volgenden morgen ten acht ure zoude plegen, als wanneer hy verlangde, dat eene kommissie van het provisioneel bestuur zich by Z. E. zoude vervoegen, om eene nadere overeenkomst te sluiten, tevens verklarende, dat hy wanneer op zyne troepen mogt worden gevuurd, alsdan dadelyk het bombardement zoude doen hervatten. De ondergeteekende ten elf ure des avonds van dien dag, het kasteel hebbende verlaten, is onbewust of er in den volgenden morgen al of niet, eene overeenkomst is getroffen.

De ondergeteekende vindt het niet ondienstig te doen kennen, dat een gedeelte der schuttery zich by de opstandelingen heeft geveegd, en tegen de troepen heeft gevochten.

By het nalezen van dit Rapport heb ik opgemerkt, vergeten te hebben, om op zyne plaats te vermelden, dat Z. M. de Luitenant Generaal CHASSE, de door den gedelegeerden van het provisioneel gouvernement met de militaire kommandanten aan Z. E. voorgestelde kapitulatie, niet alleen verworpen, maar met een beledigd eergevoel heeft beantwoord: en dat op den 27 sten des avonds, tusschen zes en zeven uren, eenige weinige manschappen van het algemeen depot der landmakt de stapel- en konstructie- magazyn, waarin de muitelingen zich geworpen hadden, wederom in bezit hebben genomen, en dezelve naderhand in brand gestoken hebben; voorts, dat door de artilleristen al de stukken, welke daarin of omtrent waren, zyn vernageld geworden.

s'Hage, den 30 October.

De Kolonel-directeur der fortificatien,
VAN DER WICK.

Leeuwarden, 8 Nov.—Als eene treffend blyk van den eigenaardigen geest, welke meer byzonder de bewoners van ons gewest in hunne bereidvaardigheid ter verdediging van Vaderland en Vorst kenschetst, dient het volgende, onder het opschrift, *Ook in Friesland heeft men wat over voor Koning en Vaderland*, in de *Leeuwarder Courant* voorkomende artikel:

Ik begin er my van dag tot dag meer over te verheugen, dat ik een Fries ben; want ik merk dat de Friezen, in dezen hagchelyken tyd, wat goeds kunnen, durven en willen doen. Waarlyk! het is een goed volk, en ik meen ze te kennen; ik heb er al myn leven onder verkeerd.—De Friezen hebben wel iets eigendommelyks, maar het laat zich evenwel moeijelyk onder woorden brengen, waarin het bestaat.

In buitengewone omstandigheden, dunkt my, zal men het Friesche volk zelden het allereerst vrywillig op den voorgrond zien treden. Niet zoo spoedig als wel elders, ontvlamt de geestdrift, en loopt daardoor ook minder gevaar van naderhand spoedig te verflauwen.—De Fries heeft wat meer tyds noodig, doch wordt hy eenmaal warm, grypt het hem eenmaal aan, dan grypt het hem geheel aan, en met een onweerstaanbaar vermogen hecht hy zich aan en strydthy, met yzere volhardingh, voor dat gene, wat hy voor waar, goed en regtvaardig houd. Dan weet hy van doorzetten en volhouden, en men kan op den duur staat op hem maken.

De waarheid hiervan is ook dezer dagen op nieuw bevestigd.—De geestdrift voor de goede zaak en de liefde tot het Vaderland, ontwekkelen zich elken dag meer en meer.—De ferme houding van den Generaal Chasse, de dapperheid door onze troepen en zeelieden te Antwerpen aan den dag gelegd, hebben nieuwe veerkracht aan den arm gegeven en het hart met nieuwen moed vervuld.—Van den verderen loop der gebeurtenissen, is de scherpzinnigste staatsman welligt onkundig, en wat lot ons beschoren is, weet niemand; maar indien wy, dat God genadiglyk verhoede! het ondersp moesten delven, het zy dan ten minste *met roem*, en niet dan na den laatsten droppel bloeds voor het dierbaar Vaderland te hebben prys gegeven; want *beter een roemryke dood, dan een schandelyk leven.*

Maar, neen! het oude, door God zoo menigmalen bewaarde Nederland, zal niet te gronde gaan. De goede zaak *zal en moet* zegevieren. Wy stryden met God, beminnen waarheid orde en regt, en *indien God voor ons is, wie zal dan tegen ons zyn?*

Verbroken is, verbroken blyve voor eeuwig de band, die ons aan eene hoop verraderlyke oproerlingen verboden heeft, en elk die handen uit den mouw kan steken, en door gene onoverkomelyke beletselen aan huis is gebonden, schame zich te huis te blyven, om bedaard en op zyn gemak af te zien hoe de zaken zullen afloopen.—Hy gespe een zwaard aan zyne zyde, en brenge dat zwaard niet terug, indien hem daartoe gelegenheid wordt aangeboden, dan versierd met het bloed van muitelingen, die dagelyks meer en meer bewyzen, dat zy God en hunne naasten haten! Wie niet vechten kan en mag, stelle daartoe anderen in staat, en geve, is hy daartoe by magte, honderden van het zyne ten beste, al moest hy zich ook van zyne overtollige sieraden ontdoen en zich in meenig opzigt bekrimpen. De tyd is nu daar, dat het op *doen* aankomt, en het behoud des Vaderlands staat op het spel.

Vechten en geld geven, dat is de hoofdzaak. Wie beide doen kan en doen wil, is te benijden en handelt koninklyk. Wie alleen vecht of alleen geeft, omdat hy s'echts een van beide kan, handelt opperbest. Wie noch vecht, noch geeft alhoewel hy een van beide zou kunnen doen, staat schuldig aan een berispelyk verzuim, en wie vechten kan en geven kan, maar geen van beide wil, en meer lust vindt in bedillen en morren, of althans in redeneren, handelt onedel en strafwaardig, want al redenerende, zonder vechten en zonder geven, zou het Vaderland te gronde gaan.

Maar dusdanig is Gode zy dank! geenzins der Friezen geest. Met hooge belangstelling vernemen wy de edelmoedige opofferingen en pogingen van velen onzer, en een der vorige bladen deelde eene lyst mede, van een aantal jongelingen en mannen uit de aanzienlykste standen, dienen krygsgezellen, Vaders uit de meest achtbare klassen in de Maatschappij, moedigen hunne zonen aan, en laten een en twee derzelve als vrywilligers uittrekken; terwyl zy daarenboven ook nog hunne eigene goede diensten aanbieden.—De heeren N. B. Vlietor, ontvanger te Dronryp, S. Salverda, lid der Gedeputeerde Staten, Mr. T. S. Tromp, vice-president van de regtbank, en A. Voerman, verificateur, hebben ieder twee zonen in dienst of dezelven daartoe aangeboden, Dit is mede het geval met onzen stadgenoot W. Pellinga, en J. van der Ploeg heeft zelf drie zonen in dienst. Hoofden van huisgezinnen zyn er, die uit waarachtige zucht om het hunne by te dragen tot redding des Vaderlands, het zwaard aangrypen, en onder dezen mag althans met regt worden gerangschikt de heer J. de Sitter, voorheen Luitenant in 's Koenings dienst en thans als Huzaar uitgetrokken, na zich zelve te hebben uitgerust en, dat wel van zelve spreekt, zonder soldy.

De heer van Reez, te Franker, heeft eerst een plaatsvervanger in Schutterlyken dienst gesteld en is daarna zelf als vrywillige Schutter in dienst getreden.—Wat zoudt gy doen, vrouwlief! indien gy een jonge waart? vroeg zeker heer die last had om uit te trekken, zyne echtgenote, en het antwoord was dit: „Ware ik een jonge, reeds lang was ik weg geweest."

Anderen betoonen op andere wyze hunne vaderlandsliefde. Verscheidene ambtenaren moeten, naar wy vernemen, een deel van hun tractement hebben afgestaan. De heer van Boelens, Administrateur van 's ryks schatkist te Leeuwarden, heeft eene belangryke aanbieding gedaan, reeds vroeger in dit blad vermeld. De heer Procureur-Crimineel P. Wierdsma heeft duizend guldens op het altaar des vaderlands geofferd. De heer M. S. de Wal, Secretaris by de Commissie van Administratie over de Gevangenissen, een half jaar van zyn traktement. De heer W. van Doesburg, Ontvanger der Leen Uitgaande Regter en Accyssen aldaar, heeft een jager uitgerust en zal een jaar lang in dezelfs soldy voorzien. De Baron van Sytzama, lid der Tweede Kamer, zal voor zyne rekening vyf man leveren en ekwiperen; de heren Bergsma te daad, en van Eyck te Akkrum, ieder een man; de laatste nog *f* 100 daarboven, en hoevele andere personen zouden wy hier nog by kunnen voegen, indien wy alles wisten! Wat heeft niet het kleine dorp Woudsend een uitmuntenden geest aan den dag gelegd!

En heeft niet de achtingswaardige Rabbyn Lowenstam op Zaturdag l. l. in de Synagoge te Leeuwarden, eene treffende aanspraak gehouden voor een twintigtal uitgetrokken Israëlijen: eene aanspraak die diepen indruk by alle toehoorders verwekt heeft?

Eere wien eere toekomt.—Eere ook den verdienstelyken Gouverneur dezer provincie, die in deze dagen van 's morgens vroeg tot 's avonds laat aan de belangen des vaderlands en van dit gewest arbeidt!

Wy verblyden ons niet alleen van bovengenoemde aanbiedingen en opofferingen te kunnen gewagen, maar tevens daarenboven de namen der waardige daders en gevers te kunnen melden.

Het moge waarheid zyn, dat in het algemeen, alle weldadigheid, in stilte en naamloos bewezen, op den duur de edelste in soort is, en wy laten in volle waarde de handeling der zoodanigen, die het aldus verkiezen, maar in buiten gewone omstandigheden, zoo als te euwoordig, achten wy het goed en nuttig, dat ten minste deze en gene, openlyk zyne gevoelens en vaderlandsliefde doe kennen, en uit eene, wel pryselyke, doch in deze omstandigheden, soms schadelyke zedigheid, zyn naam niet achter den sluijer der geheimhouding bedekke.—Leeringen wekken, doch voorbeelden trekken, maar de voorbeelden *met* namen kunnen in sommige gevallen meer afdoen, dan de naamloose, en het zal velen dieper treffen, en de vrucht tot navolging krachtiger aansporen, wanneer zy in onze dagbladen lezen: „De Graaf van Hogendorp heeft van de helft van zyn pensioen afstand gedaan," dan wanneer daar blootelyk vermeld stond: „Van N. N. *f* 5000," want dan bleef nog de vraag ombeantwoord, die reeds eenmaal vroeger in een onzer bladen gedaan is: „Waar blyft toch de Graaf van Hogendorp?"

Wy althans, die hoogen prys stellen op den ouden, regtmatigen roem der Friezen, zullen ons hoogelyk verblyden indien wy in dit dagblad telkens meerdere en meerdere vaderlandsliefde vende opofferingen der Friezen vermeld vinden, opdat eenmaal de geschiedschryver ook in die berigten eene bron vinde waaruit hy het bewys kunne trekken: „OOK DE FRIEZEN HADDEN WAT, JA! VEEL OVER VOOR VADERLAND EN KONING, EN HEBBEN VOOR GEENE PROVINCIE IN HET OUDE NEDERLAND BEHOEVEN ONDER TE DOEN."

Een Fries van Ouder tot Voorouder.

Een vyftigtal vrije Vriezen zyn zich in hun jagtbuis en met lange gansseroeren komen aanbieden.—Zy willen, zeggen zy, geen soldaatje spelen, en dadroth ook niet met 't zine geweren, zoo als die der landmilitie, gewrpend zyn. Zy willen ook geen fokken aantrekken, die niet gemakkelyk zitten. Voor al het overige zyn zy tot 's Koenings dienst, en wee een vyand, waarmede zy te doen krygen.

(Arnh. Courant.)

TO CORRESPONDENTS.

Want of room, we regret to say, has obliged us to postpone the insertion of Gama's letter till next week.

X. *is now right.*

TO SUBSCRIBERS.

We beg to remind our Friends and Subscribers that this is the last Paper that will be published this Quarter, and that those who wish to continue their Subscriptions for the New Quarter, will please to address themselves to Mr. C. N. Neethling, at the Office of the Zuid Afrikaan, No. 1, Shortmarket-street, Cape Town.

THE ZUID-AFRIKAAN.

CAPE TOWN, MARCH 25, 1831.

For a length of time after the failure of the Emigration to this Colony, an impression became prevalent in England, that this was not the land flowing with milk and honey, nor yet any thing like it. All further influx of Settlers into the Colony was suspended. Circumstances, which are now proved to be owing to no natural disabilities of soil and climate, unhappily combined together to discourage the Settler in his industrious career; and several of those, disgusted with the conduct pursued towards them by the local Government, which was unfortunately increased by an unexpected blight in the crops, determined to quit a place which had proved so ruinous to them, and embarked for Australia, where, by all accounts, they have not bettered themselves, any great deal. Had they remained here, and exercising a small share of patience, it is calculated they would have been able to apply their Capital to some useful and profitable purpose. However unfortunate the first efforts of the Settlers might have been, much of the reputed distress was aggravated by interested and scheming persons, and the truth of this assertion will be borne out by the fact, that those who had the courage to try the result of another season, have succeeded, and are now reaping a comfortable subsistence.

It was the custom with a set of persons to raise a repeated hue and cry, that the whole body of Settlers were in a state of utter destitution and starvation. It will be recollected that Rations were distributed in 1820 and 1821; and by a reference to the price of provisions in these years with that in 1821, 23, and 24, it will be seen that it was perfectly impossible the majority, or even any great number of the Settlers, could be starving; and much less so that any man should starve who was inclined to work. The difficulty at that time was not to get work, but to find workmen.

The price of Agricultural Labour in Albany is at present rather high and is a sort of preventive to the more extensive use of European labourers; this, of course, is a natural consequence of the want of efficient labour, which would only decrease in proportion to the future influx of Agricultural operatives. A European labourer in Albany, who is good for anything, will not work under 20 or 25 Rds. per month, and it is certain the profits of agriculture there are not adequate to meet these high wages.

Were it possible to procure labourers at the English rates, and that they could be brought to perform the same quantity of work as they do in England, we are of opinion that it would be cheaper than any work now done in the Colony. That labourers could be procured from England is pretty certain; but a supply such as is needed by the Colonists would be better secured by certain fixed conditions to give employment to those who will consent to emigrate, on their arrival in the Colony. One fact is positive, that for some years to come, steady labourers will be sure to *better* their condition, for they will be better paid, better fed, and easier worked than they now are at home;—whether in other Colonies they may attain these advantages in a superior degree, is a matter of speculation.

The system hitherto followed will not succeed. The Capitalist must look to no free grants. He shall be required to contribute to the usual taxes, and he will find this mode more advantageous to him in the end than accepting free and extensive grants of land, which, when received, will be of little or no value to him, since it would be impossible for him to employ the same.

In our opinion, the numerous influx of Europeans within the last few years will tend, in time, to increase the number of Cultivators in the Colony: many of these, too, who have established themselves in Cape Town are good mechanics, and if they remain it will be found they will throw out of town employ a great number of half-taught workmen, who are gaining a livelihood by a sort of quackery in their respective trades; the consequence of this will be, that the inferior workmen will retire to the country, where they will be gladly welcomed, and employed as working mechanics, or in some such subordinate occupation.

It may not be generally known, that a number of individuals who were bound for the Swan River Settlement have been induced to settle here, and are at this moment engaged in profitable occupations in and about town. Among the number of these we know of between 100 to 120 individuals who are doing well, not to speak of the skill and ability they have brought into action. We shall take occasion, in a future number, to point out individual instances to disprove a somewhat erroneous impression which has obtained, that the Colony has benefited little by the emigration scheme.

A Correspondent inquires as to the fate of a communication sent us for insertion on the Settler's Fund. We were induced to withhold it until we had gained some information respecting the queries put to us, and will give the letter insertion in our following number.

Correspondence.

TO THE EDITOR OF THE ZUID AFRIKAAN.

FIVE PAPERS ON THE SLAVE QUESTION.

(Concluded from our last.)

Well, now,—Question,—after metamorphosing the present Slave into a sedate and worshipful Justice of the Peace, a Mahometan Warden of the Protestant Church, and so forth,—how do you mean to pay us?

You shall have safety and saving combined! You shall have 30,000 incumbrances upon you, in improvident creatures, whose taxes are now paid by their masters, and who would have nothing to spare for, but much to implore from, the general stock.

You shall have that neat and graceful thing, triumphant ploughmen! You shall have bombast, bubble, and metaphor. You shall have what the constitution will not admit of, and which would be good for nothing if obtained—Debentures of Parliament, the safety of which would consist in their being unassigned upon any effective fund, unsecured upon any property, and arriving at maturity on doomsday!

The poignant humour of this kite-flying notion is lost upon England, but is pricking enough to us, who cannot endure to hear of a kite since the Currency business; I think, however, the Colony would take the easy substitute—(p. 11.)—the notes of that solid private company, the Bank of England,—might be coaxed into Navy-fives,—or, indeed, make no persevering objection to any *convertible* omnium.

If you have nothing real to offer us, we may profoundly reverence your principles of benevolence, but prefer, like the Quaker, to cry over our property, rather than to cry after it.

Yes, we have the infatuation to hold the property that you say devours us—we hug the foul and ugly, *dear*, delightful monster the closer for the danger we were in of losing him; he eats, drinks, capers, and sputters under our vines and our fig-trees; he will eat, drink, and spring no longer if deprived of our providing care: becoming a drunken, emaciated creature, he dies, and with his dying breath utters a curse upon the foreign fool that persuaded him to quit the now rootless wall, where, in ordinate course, toil and pleasure succeeded in healthy routine, and kept wind, rain, discontent, and want, as far from the Slave-lodge as they did from the Mansion-house.

But as humanity, justice, and the rest declare they were pressed into the cause, we must inquire of the favored Algarism how he became enlisted in the undisciplined cohort? He could not help it,—was naturally as candid as Tamerlane's seal. logic and statistics, old friends and relations, had over a castrel of brandy jostled him forward, waggishly persuading him that 0 × 0 = 1. — had repented the misdoing—wished the fate of Anaxarchus might attend his next deviation—had been ashamed to desert—hoped a true statement would save his bacon—declared the matter stood as follows:—

Monthly Interest of Capital invested in a Labourer,—Rds. 1,200 at ½ per cent.—Rds. 6		
Ditto, in a tradesman, carpenter, mason, &c. Rds. 2,400	Rds. 12	
Risk	— 3	6
Maintenance, incidental charges, weekly present, &c.	— 9	12
	— 18	30

Charge whereby the owner is secured in the active, contented, and constant service of the slave, at a lower rate than he could hire the desultory free man of faculties and habits, debauched and enfeebled. Thus far in numbers "for the numbers came."

The investment of capital (whether borrowed or not) is therefore no less profitable than it is moral, just, and humane; the life risk is computed at a high rate, considering the few casualties to which men so moderately worked and well kept are exposed, and made good in daily instalments of labour. How can the author have gone into the oversight of adding a periodical total loss by demise of the slave, when the indemnification is so complete!

Thus, whilst the decay of the "machine" is compensated to the actual owner, the continuation of it is provided to the state by the production of *heirs* to labour, (the expense of whose bringing up we will not touch upon, because it merges into value at the usual period); hence "the enormous waste" and "the better employment of funds," are chimera of a superficial financier, accustomed to consider money itself as the object of acquisition, and not as it ought to be considered, the medium of exchange for things of more positive value.

It is to the gradual resignation of said *heirs* that the reasonable advocate for Emancipation should confine his expectations. The interest of the negroes and of the proprietors unites for a prudent and cautious procedure in docking the entail of slavery and substituting the incognate accessions to a free-born population. By preliminary concessions of right belonging to the Colony, the British Government will, I am persuaded, procure, without any pecuniary advances, all that England ought to desire, unless, like the Norfolk dame,—

"Her *Negro* seal makes her desire
T'have dy'd, a martyr in the fire,
Or into thousand pieces small
Beene cutt to serve the cause with all."

The proposition that free labour is more efficient than slave labour is so well known to be false, and the converse of it so palpable, that, together with some other bold assertions, it must be ascribed to want of sincerity in the author's informant.

It is known that the Slaves are beginning to love newspaper lore, and we cannot praise the discretion of any one who, to a period of excitement, should hold up as exclusively appropriate to them a picture of hard privations coloured beyond the life.

The complaint appears to resolve into the severing of the ties of nature in sales of Slave families; in the power of inflicting punishment; in occupations unsuited to their taste being allotted to them. Is European man at this time of day an indolent shepherd, piping to an innocent flock under a spreading tree; or is he generally torn by the necessity of exertion, in early youth, from all the heart holds precious, to seek a hard precarious subsistence? How few are there able, in any rank of life, to follow the bent of genius. As to change of superiors and personal restraint, let them consult the inveigled recruit, and the ruffian seizure of the seaman. For oppressive bondage, and unremitting duties, look to army regulations and maritime codes. For peril, hardship, abhorrent despotism, sickening monotony, toilsome fatigues, and inhuman punishment, to which the Slaves are strangers, go to the practice necessary and unnecessary of both services.

It is not because others suffer that I would infer the negro ought to suffer too, but his mind should not be warped into a belief, that the common accidents of life fall upon him with a frequency or intensity unknown to the rest of mankind.

The best friends must part; but in farewell I would observe, that "Gratiano has spoken an infinite deal of nothing: his reasons are as two grains of wheat hid in two bushels of chaff,—you shall seek all day ere you find them; and, when you have found them, they are not worth the search."

Jones of Bloemhof.

THE ADVERTISER.

Sir,—Poor Mr. Fairbairn is in a violent passion, which, by his own shewing, is a proof he knows he has had the worst of the argument.

Could anything be more calm, gentlemanly, candid, and unassuming, than H.'s letter relative to slavery? and yet what frantic and impotent rage is exhibited by this meek Editor, this modern teacher of courtesy and patience! Alas, alas! and a trillion of alases! "Oh where and oh where" were "Job and the Devil," (two authorities lately and oftentimes before quoted in the *Advertiser*,) that they could not assist him in this his sore emergency? While illustrious statesmen, and the parliament and people of Great Britain, escape without this Editor's censure, though so long ignorant of "a fundamental truth," he considers no sneers or sarcasms too gross for such of his "trusty and well-beloved Correspondents" who presume to differ in opinion with himself. He calls *them* blind and deaf, and worse than ungenerous. Was it the "Brandy of Truth,"* as Mr. Fairbairn observed in a late leading article, or the Truth of good Brandy, which put him in a state of fermentation?

He gravely informs us, that slavery cannot be abolished by degrees, and yet he assures us their Emancipation shall be gradual. How very consistent is this *doughty* hacker of Towers of "Paste!"†

I wonder what does he think would prevent 35,000, or any number, of emancipated Slaves from flocking to Cape Town or elsewhere if they were permitted to do so. Does any man in his senses imagine that such persons would previously philosophise on the probable result, or that they would sit down to consult "Cocker and Hutton," and calculate their chances of success? Experience alone could "undeceive them," and as long as they could get a snook for 2½d. and a bottle of brandy for 6d., even this impartial Teacher would be nonplussed. Try the *Scourge* or the Treadmill, says Mr. F. Oh! fye, thou, faithless and ungentle friend of the poor Blackies! What! scourge a freeman! Those who are wiser than you will, by your own acknowledgment, proceed gradually in the work of Emancipation, and use every precaution to guard against any danger.

I say, Solomon, fetch my commonplace book and a pen.

Memorandum.—Slavery, considered as a word, is nothing but air!!!!!!! "Wonderful, wonderful, most wonderful!"

am, Sir, &c. W.

* Vide *Advertiser*, 2d March, Leading Article, 2d column.
† Vide ditto, ditto, 1st ditto.

MORE GRIST FOR THE MILL!

Sir,—At a time, when so many just complaints are made of over-taxation, a wiseacre sets up to inform the tax-makers, that one tax is omitted, namely, a toll for those who visit Seapoint in a carriage or on a horse.

That man certainly possesses no pleasure carriage, or he would have felt, that every body having a pleasure wagon, cart, or gig, is supposed to enjoy an income equal to meet its heavy expenses, and, paying upon the whole of his income, a proportionate income-tax, has, above it to pay (as a second special tax) the enormous charge of £4 for a four-wheeled, £2 for a two-wheeled carriage, 10s. for a coachman, 10s. for a groom, and 10s. for a horse yearly.

This tax in fact, is a complete overcharge, unless it be considered, that it is imposed upon those, who use streets and roads, which must be kept in repair from that special tax.

This over-taxation is the cause that they cannot sell their carriages for as many crowns, as they cost them pounds sterling, and, of course taxations of this kind are laid upon the so-called pleasure carriages, the most of them will only be worth burning, to save the double and treble taxes by which the agriculturist would loose many customers for his hay, barley, oats, &c. it would thus, for many obvious reasons, have been just, since the introduction of a special tax upon pleasure carriages and horses, to release them from a third tax, by the name of Toll Charges, and to encourage the use of them for the benefit of both horsedealers, merchants, and agriculturists.

By-the-bye, speaking of a toll to Seapoint the tax advisers seem not to know, that every inhabitant of Seapoint pays as many taxes as the inhabitants of the town. That the little habitations towards Seapoint, form as much a suburb, as those towards the Lines, and towards the gardens; so that, if a toll be laid at Seapoint, another will be equally just next the Castle; another in every avenue to the Gardens; another towards the Shambles; in fact, that every street will become a besieged part of the town, only to be passed through a toll-gate, or paying a tax for the use of the street.

I am, &c. A heavy Tax Payer.

Cape District, March 22, 1831.

Sir,—I was yesterday at the house of my neighbour N——, who told me that he had seen at our neighbour S——'s a newspaper called the Advertiser, of the 19th instant, in which the writer of that paper (called the *Editor*), says, "*that the public is earnestly requested to guard themselves and others against the dangerous deceptions of a hired band*," &c. &c. &c. as that caution further contains. May I now ask you, Sir, as you also write a paper, whether Mr. Editor has recently been appointed to a situation to give such cautions as above stated. If so, from whom? for I have not yet seen his appointment notified in the *Government Gazette*, and I am not accustomed to obey any other cautions than those of the Government, or from any fellow-subjects, not to cause any injury to their properties. I ask you, Sir, by whom this man is appointed as admonisher?, merely to see whether I cannot complain to Government of these persons who give cautions in an unlawful manner; and that, too, earnestly, for they appear to aim at the misfortune of us farmers, and to deceive us; and when the farmers are rendered unfortunate and are ruined, who knows how they will then triumph over the poor farmers, for although I am only a poor plain countryman, I have yet so much knowledge of newspaper reading that I can see sufficiently out of the said paper, the the Advertiser, that those employed for that paper (who are probably well paid, and I don't see for what) write more against us than in our favour—more for the Hottentots, Caffers, &c. &c. than for us—instead of doing so, equally for us all—that they have perhaps entered into a treaty to elevate the Hottentots above us, and then to laugh at us, when, after having followed their advice, we are suddenly plunged into misery or ruin; or, which come to the same thing make way for them. No, Sir, be so good as to say to your fellow-writer of the Advertiser (do not the learned fellows call such a man colleague, Mr. Editor?) that we farmers attach more credit to the statements, and rely more on the advice, of an upright countryman, who does not advise us except for the good of ourselves and our country without distinction. Yes, tell him and to his assistants (I shall not call them a dangerous band, for I do not like scolding) that we place more faith in the advice of unpaid advisers (for I do not know that one out of our district ever paid any thing for the advice of those on whom we relied) than to all his or their advice, which he would not give if he were not well paid for, every line he writes, by the enemies of all Colonists, by the operators of the ruin and misfortune of our whole land, from whom, perhaps, alone, he derives his bread.

If you will place this in your paper, the writer of the Advertiser will see and, perhaps, hear from other persons how much we rely upon his advice, or on that of his co-partnership; he can then also, if he dare, name to us the individuals whom he states to constitute that partnership.

I am, Sir,
A Zwartland Farmer.

BIBLE AND SCHOOL COMMISSION.

Cape Town, March 15, 1831.

Sir,—In the Advertiser of Saturday last, I perceive an advertisement from the Bible and School Commission for two Masters, who are to understand the English and Dutch languages in a competent manner. What in the world shall we have next? What do these restless, cobbling, tinkering, meddling gentry, who are for ever remodelling, altering, and amending every thing but themselves want? have they not already got Masters who are every way competent to discharge the duties of a Charity-school? masters who have filled those situations with credit to themselves and to their own repeatedly expressed satisfaction? Do they want a repetition of the shameful scenes exhibited at the last examination? Who, that recollects the writhing state of mental agony felt by the candidates on that occasion, would ever expose himself to a like ordeal, where men were pitted against each other like school-boys writing for a prize? and such was the nervous excitement this indelicate treatment occasioned, that one person was actually unable to hold his pen; his hand shook like an aspen. And for men who had been masters of schools for years to be called on like children to give proof that they could read the story of the Prodigal Son, and to answer such childish questions, as where was Saint Paul wrecked? I wonder if any of those who put such questions would not have felt himself insulted had any one asked him if he could read the New Testament, or work a simple question in the Rule of Three? And, after all, what, I would ask, do they expect? Do they expect men of superior talent and education to undertake the drudgery, the intolerable drudgery, of teaching from 120 to 150 children each? The slavery of those schoolmasters is at present bad enough; but now, forsooth, they must have men who are to teach two languages, with reading, writing, arithmetic, and, if we may judge from some of their questions, geography, of course with the use of the globes, and this to be taught by one man to the above number of children! Might they not as well add, natural philosophy, music, dancing, drawing, fencing, and the mathematics, and let us have an Atheneum for the black population! But now, Mr. Editor, what remuneration, aye, what salary, do you suppose these gentlemen offer for the performance of labours to which the cleansing of the Augean stable was a trifle? Why, truly, to one poor devil £100 per annum, with a house to live in, and to the other £120 per annum, without a house to live in. Really, they remind me of the pious man who advertised for a porter who could carry three hundred weight and serve the Lord! Where was their Christian charity? is this doing as they would wish to be done by? would any of them undertake so much labour for so little money? would either of them undertake the hopeless task at all? would the reverend gentleman who, for preaching once a week, receives a salary that enables him to loll at ease in his carriage (and whose piety will suffer a fellow-creature to be burried like a dog rather than put himself to inconvenience to read the funeral service over him) do it? would another gentleman, who receives £800 a-year (for doing what hundreds would be glad to do for half the money) do it? would any of them submit not only to the drudgery but to the degradation of being subject at their supreme will and pleasure to be inspected, catechised, reproved, and domineered over, in presence of the children, the strutting consequence of petty power, for such a beggarly stipend? No, they would not; they would reject such a situation with disdain. After the signal defeat they received from the good sense of his Excellency the Governor I should have thought they would have remained quiet, but no; they have returned to the charge, they still want change. But why? Did they not appoint Mr. Golding?—what has become of his appointment?, are they tired of him before he has entered on the functions of his office? Let these gentry look at home, let them mix a little more Christian, I mean real Christian, charity and consistency in their public conduct, or they may chance to hear again from

Civis.

THE CAFFRES—FRESH MOVEMENTS.

Graham's Town, March 9, 1831.

Mr. Editor,—The Caffers are again very troublesome, they have lately carried off several lots of cattle. A patrol of the Cape corps, who went into Cafferland after Mr. Nyland's cattle, were surrounded, and nearly cut off: they were saved by the presence of mind of the Interpreter, who told the Caffers, if they murdered the patrol every one of them would be killed, as Colonel Somerset was close by with a large force. After this a Caffer was in the act of throwing his assagai from a bush, where he had concealed himself, at Ensign O'Reilly, where he was obscured by Mr. Nyland, and Mr. O'Reilly had only just time to avoid the blow. To-day we hear of cattle being taken from Pigot Park and Bathurst. How long is it intended that these ungrateful, faithless people shall be permitted to prey upon the Colony with impunity?

Your's, &c, B.

POLICE OFFICE.

March 15.—John, a free person of colour, indentured servant of Dr. Dice, on a complaint of his master for desertion and neglect of duty, was sentenced to eight days' solitary confinement with spare diet.

March 16.—Carolus, slave of Mr. Dirk Gysbert Verwey for desertion, was sentenced to fourteen days' imprisonment with hard labour.

March 17.—John Godlieb Croker, a fisherman residing in Lynde-street, was convicted of assaulting John Barry on the 8th instant, and was fined One Pound Sterling; and, in default of payment, to imprisonment for four days.—This is the individual who was charged at the last sessions with culpable homicide.

Isaac, a free boy, apparently about thirteen years of age, for assaulting Miss Margaretta Leodolf, daughter of Johannes Gregorious Leodolf, Esq. and striking her a violent blow on the head whilst quietly walking in the street, was sentenced to three days solitary confinement with spare diet.

March 18.—Hendrik Skierman was convicted of breaking the back-door of the house of Henry Mackinson, in Bree-street, and attempting to enter the premises.—Sentenced forty-five lashes.

March 19.—Camiel, a slave of Mr. H. L. Cloete, was brought before the Magistrate on a charge of desertion. He voluntarily confessed that he had stolen a short time ago a flute, the property of Mr. Ingram, together with two sheets, a blanket, and a snuff. The prisoner candidly owned that his object in committing these robberies was to get away from his master.

He was committed for examination.

EXTRACTS FROM ENGLISH PAPERS.

INSURRECTION AT WARSAW.

The news of the Insurrection at Warsaw, which we give from a second edition of the *Times*, will be received with universal satisfaction by our readers. In political importance, as well as in the result to which it is likely to lead, we look on this insurrection—or to give it a more appropriate designation, this revolution—as second only in importance to the one at Paris. Should Poland succeed in recovering her freedom, of which she was deprived by the basest combination ever recorded in the annals of despotism, she will at once bring Prussia to her senses, bind Austria down in heavy recognizances to keep the peace, and raise up a barrier which will effectually relieve Europe from any apprehension of aggression on the part of Russia. For ourselves, we are confidently of opinion that Poland will succeed in her exertions to recover her independence.

The Poles are naturally a proud, chivalrous, persevering people, as Suwarrow's dear-bought victories can attest, ardently devoted to liberty, and keeping alive its flame in their breasts, even in the lowest depths of their degradation. Their determination, however, to be free, may possibly precipitate a crisis which might have been retarded, but which never could eventually have been prevented. It is not improbable that Prussia, as well as Russia, may make an effort to preserve her share of the plunder, and that Austria may join the league; and, if so, adieu at once to all hopes of peace in Europe. Italy, from one extremity to the other, will rise in arms—the Rhenish provinces will rise in arms—Berlin will demand her long promised constitution, and a hundred petty principalities in Germany will be blotted out from the list of European sovereignties. Even distant Finland may possibly catch the contagion, and demand the restoration of those privileges of which Alexander's cunning and sagacity deprived it. A few days will set these important matters in a broader and clearer light.—*Sun, Dec.* 13.

REVOLUTION IN POLAND.

A courier, who left Berlin on the 4th instant, has brought the following news from Warsaw:

"On Monday, the 29th of November, about 7 o'clock in the evening, an insurrection broke out at Warsaw. It began, it appears, in the military school of Ensigns. The young men, to the number of from 500 to 600, took up arms, and spreading themselves through the town called the citizens to arms. A number of students and inhabitants soon joined them. They proceeded to the barracks of the infantry and the arsenal, which were taken by ten o'clock. The immense quantity of muskets and sabres it contained were distributed to the people. The insurrection had previously gained the barracks of the infantry. The Engineer regiment was the first that rose, and several other regiments soon followed it. The Grand Duke Constantine, on the point of being attacked or surrounded in his Palace, effected his retreat upon Praga with his guard, two Russian regiments and a regiment of Polish cavalry, who only followed him from a sense of military honour, but who will remain neutral, if the soldiers do not disband themselves or join their fellow-citizens in a body.

The exasperation, for a long time smothered, was so very considerable at the moment of the insurrection, that some Polish detachments, who at the commencement refused to give up their post of arms to the people, were massacred as traitors. Forty-one Colonels or Majors were killed in endeavouring to keep the troops in obedience. It is added, that two Aides-de-Camp of the Grand Duke were slain. The opinion at Warsaw was, that the defection of the Polish army would become general. The Chief of the Municipal Police, and two Russian Generals, were killed. The German General Hauch and Count Stanislaus Potosky were also killed in seeking to rally the troops. The military chests, and the house of the Paymaster-general, were plundered. General Glopieck has taken the command of the Polish troops, and is endeavouring to restore order. It is said that he had already 16,000 troops of the line under his command. The French tri-coloured cockade was adopted at the beginning of the insurrection, but it was soon replaced by the Polish cockade. A corps of national guards is organising. The Council of Administration established by the Emperor of Russia, in conjunction with Prince Lubecki, Minister of Finances. Prince Adam

Czartorinski, and Prince Michael Radzivil, form the Provisional Government, and have issued a Proclamation, in which they acknowledge the rights of sovereignty of the Emperor Nicholas, but on condition that the separation of the two states shall be complete, and that no Russian military corps shall keep garrison in the kingdom of Poland. Lieut-General Prince Adam Czartorinsky was the First Minister of Poland in 1814, when the Emperor Alexander gave to that country a liberal constitution, the execution of which was afterwards suspended by the same sovereign.—*Times, Dec. 13.*

PULPIT PREJUDICE AND MISREPRESENTATION.

In this season of cant and "cries," it is absolutely necessary to keep our eyes every where, to check, as they appear, the calumnies and misrepresentations which the partisans of different factions put forth; but it here especially becomes the duty of the well-affected to contradict the allegations of men who, by their condition and station in life, may be supposed not only to know what they are talking about, but to influence those who do not; for, however coarse and violent the falsehoods of professional mob orators, or the written libels of hired adherents, they are generally taken *cum grano*, either because the writers are not known, or because the speakers are. But when a clergyman in the House of God avails himself of the sacred character with which he is invested, and of the privilege of asserting, without fear of contradiction or opposition, whatever he may think fit, to calumniate the characters of a whole body of loyal subjects, and misrepresent the entire system upon which their property is based, it is essential that the followers of the pastor should be enlightened as to the knowledge of temporal matters which he possesses, and judge for themselves of the truth of assertions which, at any rate, appear rather ill-suited to the holy place in which that pastor has thought fit to make them.

We are particularly led to this subject by a sermon, preached a Sunday or two since, at Corsham, in Wiltshire, by the Rev. Mr. Noble. This reverend gentleman described the state of Slavery in the West Indies as most horrible and terrific; and, having gone on in the old clap-trap figurative style of the STEPHEN and MACAULEY school, stated,—for there it is that we have the reverend gentleman,—certain things, which he was pleased to call facts, relative to the treatment of the blacks.

Amongst these *facts*—something like Mr. O'CONNELL's, as we shall show—the reverend gentleman was pleased to say, that the Slaves were branded like brute-beasts, and made to work on Sundays.

If the parishioners of Corsham will take the trouble to read what follows, they will perceive, however exemplary and excellent the Rev. Mr. NOBLE be in all other points, that upon the particular subject of Slaves and Slavery, he either knows nothing, or, knowing any thing, seeks to puzzle them—for here are set down certain clauses of the Consolidated Slave Act of 1826:—

"Sec. 6. abolishes *Sunday markets and shops*, after 11, A.M. (except druggists, and a few other cases), in conformity with the practice of England relative to the Sabbath.

"Sec. 7. Prohibits *levies on Slaves* on Saturdays, in order to enable them to attend religious duties on *Sundays*.

"Sec. 9. Prohibits persons from employing the Slaves of others on Negro days or *Sundays*.

"Sec. 10. Directs, that Slaves shall not be compelled to *work on Sundays, even in crop time*; and prohibits the mill being put about between seven, P.M. on Saturday and five, A.M. on Monday."

So much for the working on Sundays;—now for the branding, and for the satisfaction of the inhabitants of Corsham, and the relief of their tender sensibilities, we refer them to the following speech of CHARLES ELLIS, Esq. (now Lord SEAFORD) in the House of Commons, on the 16th of March, 1824:—

"Since the abolition of the Slave Trade the practice of *branding the Slaves has been discontinued.*

"If any Proprietor were to brand his slave, and that slave should complain of the act to a Magistrate, an investigation would follow, and such branding would be considered as bringing the master within the terms 'wantonly mal-treating,' *and subject him to an indictment* in the Supreme Court of Judicature, or any assize court of the island; and upon conviction, *to fine and imprisonment, or both.*

"Two cases have occurred, one in the year 1818, when the offender was sentenced *to six months' imprisonment* in the common gaol, and was deprived of all property in the slave: and the other in 1823, when the sentence was, that the offender should pay a fine of £100, out of which sum £10 per annum were to be adjudged for the maintenance of the party injured, *who was declared free from that day.*"

We have no just idea of the state of Corsham, in regard either to its spiritual or temporal prosperity, but we certainly think that if the clergy were to devote themselves to that which is peculiarly their duty, and confine their exertions to their proper sphere, they would contribute much more largely to the advantage of those committed to their charge, than by exciting their feelings upon subjects which they do not comprehend, and upon which, it should appear, their pastors are not able to enlighten them.—*John Bull, Nov.*

Report of His Royal Highness, Prince FREDERICK, *of the Netherlands, Admiral and Colonel General of the Sea and Land Forces, about the occurrence at Antwerp, since the 24th of October,* 1831.

After that our troops had evacuated the position behind the Nethe and the Ruppel, and had encamped in front of the villages Berchem, Burgerhout, Kiel, and Merxem, Lieutenant-General Baron Chasse, on the 23d of October, ordered to effect the inundations on the north and south of the Fortress of Antwerp, and in front of the position of the Fleming Quay, (Flamsche Hoofd), as well as those in front of the Forts of Lello and Liefkenhoek, and further to remove, the buildings and other objects which could serve as a cover to the enemy in the vicinity of Antwerp.

These measures however imperative, occasioned a general discontent amongst the inhabitants, especially the burning of some houses.

In the evening of the 24th, when the said order had been put into execution during that day, the Burgomaster and Aldermen of the town of Antwerp, repaired to General Chasse, in the Castle, and communicated to him the exasperation of the Inhabitants about the measures taken, and their fear that if these measures were proceeded in to burn the houses outside the fortress, the people would burst out into a revolt. The Lieutenant-General taking it into his consideration, ordered the said Burgomaster to take care that the houses, situated within a distance of 150 yards of the Glacis of the Castle, should be immediately broken down, which order he accepted.

During the 25th, the town remained not only quiet, but no trace of a revolt was discovered, even when the troops abandoning their position before the city, entered it. Tranquillity remained undisturbed, likewise on the night of the 25th and 26th, but, about 8 o'clock on the morning of the latter date, the rabble plundered a ship, in which a quantity of arms of the 10th Lancers were laden, which was partly stopped by Col. Lewe van Aduard placing an armed sloop at that place, and towing the ship adrift.

About half past 10, a riot commenced by the rabble in Church-street, near St. Andrew's square, upon which a detachment of one hundred men was directed to proceed thither, in order to disperse this plot; they met however, with resistance, so that this force was obliged to make use of coercive measures. Some time after, a second detachment repaired to St. Andrew's quarter, which detashment very soon came to an engagement with the rebels, and was fired upon from the houses. From that moment all the guards at the gates, and the troops standing in the towns were fired upon by the inhabitants, who had lodged themselves on the neighbouring houses, or attacked in the streets, which continued the whole day and during part of the night. Lieutenant-General Chasse had, in the course of the Afternoon, directed a few shots to be made on the houses of the St. Andrew's Quarter from which the soldiers were fired at, and also on an avenue to the Castle, where an engagement with the rebels took place, but only to intimidate them; the consequence of which was, that on the 17th following, at seven o'clock in the Morning, a deputation of the most important of the inhabitants, was announced to His Excellency, headed by Mr. Osy, President of the Bank, who proposed to the General a cessation of hostilities, in order, not only to prevent the effusion of blood, but likewise to save the well intentioned of the inhabitants from total ruin; telling him that they were accompanied by an inhabitant of the town, who had taken upon himself to transmit a letter, which had been handed to him by a Delegate of the Provincial Government to the General. This letter, of which copy is here subjoined, contained the proposal, to remove the troops then in town, into the Citadel, and to have the town taken possession of by their troops, but to cease from that moment all hostilities, the said Delegate taking upon himself, immediately to send off a deputation to His Majesty, in order to treat about the evacuation of Antwerp by the King's troops. Our troops, from all reports, being much pressed in their positions, and not being able to maintain themselves in their positions at the gates, Lieutenant-General Chasse found this proposal acceptable, as he would in this instance, have been obliged to withdraw his troops, which from the continued firing from the houses, would have been attended with much loss, Meanwhile, the General before coming to a conclusion upon this point, took the opinion of all the Chiefs of the different corps, who entering into the views of the said Delegate, the General ordered to cease hostilities on all points, and that the troops should retreat towards the Arsenal; hereafter the keys of the gates were sent by a confidential person to the Delegate of the Provisional Government in the Townhouse, which were actually received by him, according to a receipt, whereof a copy is likewise hereunto annexed.

As soon as this armistice was known, the firing ceased on all points, and the troops retreated towards the Arsenal, though from time to time, the firing continued from the houses on the garrison of the Citadel, probably by such as were not aware of the Armistice, and in order to put a stop to it, Lieutenant-General Chasse, found it adviseable to have a white flag displayed, on one of the Bastions of the Citadel. This measure occasioned, that a certain Kessels, naming himself a Commander of Artillery, accompanied by Lieut. Colonel Niellon, called upon the General as Parleys, and being introduced, demanded why the white flag had been displayed? The General having answered on that subject as above-mentioned, and that every one should respect the capitulation; Kessels declared not to be satisfied with this answer, said that the Civil Authorities had no right to enter into a military convention, and declared in the name of the Commander of the troops, by whom he said to have been deputed the capitulation as unlawful, and without any binding effect; he accepted however, the proposal of Lieutenant-General Chasse, to repair on the subject to the above-mentioned Delegate of the Provisional Government of Belgium, and to bring the result of his interview personally.

It was not before one o'clock, that parleys were announced, who, without demanding admittance, gave two copies of a demand to capitulate, to the officer of the guard, a copy whereof is also here annexed, and which were both directed to Lieut.-General Chasse. By this measure, then however, an armistice for an unlimited time had been concluded before, this convention was limited to the afternoon, at four o'clock, at which period an answer as to the acceptance or non-acceptance of the proposals was required.

At half past two o'clock, the rebels began again to fire on our troops within the walls of the Arsenal, with small arms, which increased continually, insomuch, that Col. Sprenger, who commanded there, sent more than once for orders, whether he might fire in return, which was however, refused by the General, because His Excellency would follow up the capitulation to the strictest letter of the law; ordering at the same time to display a white flag. This made, however, no impression on the rebels, and their fire became more brisk, until they planted at last a fieldpiece before the principal entrance of the said Arsenal, and battered the gates with it, which caused great confusion amongst our troops, and made them retreat with much precipitation to the iron gate.

Lieutenant-General Chasse, indignant at the violation of the capitulation entered into, then ordered about half past three o'clock, not only to fire with small arms but also to bombard the Quarter of St. Andrews, where the rebels were in great number, and to throw shells in it, which continued until 7 o'clock, whilst the men of war on their part, likewise fired at the town from the river side.

Shortly after the cessation of the bombardment, a commission of notables offered themselves with a flag of truce, for Antwerp, headed by Mr. Dubois, Major of the Militia, who having been introduced, described to Lieutenant-General Chasse, a picture of the destruction occasioned by the Bombardment, supplicating to enter into a fresh armistice, in order to prevent further mischief, and further transmitting two letters, signed, the one by Rogier, Member of the Provisional Government, and Robiana de Borsbeek, Governor of Antwerp, and the other by Stevenotte, Commander in the said town, both intimating, the intention to renew on the following day, the negociations which had been broken off, and praying to comply with the request of the commission.

Lieut.-Gen. Ghasse moved by the situation of the inhabitants, consented to the proposals of the Notables, and put in their hands at the same time a letter to Rogier and Robiana de Borsbeek, wherein His Excellency stated, that for his part, he would suspend hostilities until the following morning at eight o'clock, at which time he wished that a commission of the Provisional Government should call upon him, in order to enter into a new convention, declaring at the same time, that in the event of any firing taking place upon the troops, the bombardment would immediately recommence from his part. The Undersigned having left the Castle at eleven o'clock P.M. of the same day, is ignorant whether or not any treaty was entered into the next day.

The Undersigned further considers it not superfluous to state, that some of the militia joined the rebels to fight against the troops.

In re-perusing this report, I perceive I have omitted to state, in its proper place, that Lieut. Gen. Chasse did not only reject the capitulation proposed to his Excellency by the delegates of the Provisional Government and the military commanders, but answered thereto with a wounded pride, and a sense of honor; and that on the 27th, between six and seven, P.M. a few privates of the general depot of the militia, again took possession of the arsenal, wherein a few of the rebels had thrown themselves, afterwards put fire to it, and the artillery men spiked all the guns found there, or thereabouts.

At the Hague, Oct 30.

The Colonel and Director of the Fortification,
VAN DER WYCK.

From the "Moerdyk," we have the following accounts:—

A Captain in the Navy, A. W. de Man, charged with the command of the third Naval Division, and who is stationed in a yacht in the channel of Dordrecht, has already organised a considerable force, which is daily increasing. As often as the wind and weather permit, one of the devisions under the command of the second Captain Bronova, consisting of ten armed gunboats, manned with volunteers, are exercised.

Yesterday being the Birth-day of our beloved Queen, this division came out with flying colours towards us, formed itself in a line of battle, and commenced a sham fight, under the huzzas of the men, who seemed to intimate, that if the rebels should dare to attack us, our sailors would show, to be as brave as their commanders at Antwerp.

If it is a noble sight to see so many young men offering their arms to their country; to see so many others undo the string of their purses,; it is a spectacle not less imposing, to observe another proof of patriotism coupled at the same time with a philanthropic object. We are informed, that a great quantity of linen, lint, compresses, &c. for the wounded, nursed by the inhabitants in the garrison hospitals here, has been sent from Rotterdam, Nymegen, Middelburg, Zierik-zee, &c. We cannot too much praise this humane act, and recommend it particularly to the care of our patriotic ladies.

According to the last accounts, the Belgic army consists of 24,000 men of different arms.

The long expected Fanny at last arrived on the shores of St. Helena Bay last Sunday, after a passage of four months from England. Her passengers deserted her, and proceeded to Cape Town, where they arrived yesterday.

THE SECOND NUMBER
OF THE
SOUTH AFRICAN
CHRISTIAN RECORDER
IN ENGLISH.
Will be Published on the 4th of April next,
AT THE OFFICE OF THIS PAPER.

IN THE PRESS,
And shortly will be published,
MR. J. C. CHASE'S
PAMPHLET,
IN DUTCH,
AT THE OFFICE OF THIS PAPER.

SOUTH AFRICAN
FIRE AND LIFE
ASSURANCE COMPANY.

THE COURT OF DIRECTORS do hereby give Notice, that a special General Court of Shareholders will be held at the Company's Office, No. 11, Heeregracht, Cape Town, on Thursday, the 31st March instant, at two o'clock, for the purpose of receiving the first call of Ten Pounds per Share, reporting progress, the election of Auditors, and for general purposes.

THOS. LE BRETON, Secretary.

Such Shareholders as are desirous to pay their first call of £10 per Share, previous to the day of meeting, may receive their documents on application at the Office.

IN THE PRESS,
AND WILL BE IMMEDIATELY PUBLISHED,
THE CAPE OF GOOD HOPE
POCKET ALMANACK
For 1831.

This useful and compact Almanack is now in great progress; it embraces all the *necessary* subjects of Colonial Information without any *superfluities*. The convenient size, the beauty of its Typography, and the superior quality of the Paper, will render it desirable to the Public generally. As only a few additional Copies will be printed beyond those already subscribed for, early applications are recommended.

PRICE.—Plain bound in Roan, ... 2s. 6d.
As a Memorandum Book, with pockets and a flap,
In Morocco leather 4s. 0

☞ In order to meet the wishes of Subscribers and others, it will be necessary for them to inform the Compiler *immediately* how they would have their copies bound.

⁂ It cannot be matter of much moment whether the *Compiler* or the *Purchaser* pays the charge of transmission. The Postage will be only ONE PENNY;—any Purchasers, however, who cannot absolutely afford to incur it, need not distress themselves on that score, as the compiler will be very willing to ease them of so heavy a charge.

"A penny saved is a penny gained!"

AMATEUR THEATRE.

THE Dutch Amateur Company, playing under the Motto—"TOT NUT EN VERMAAK," will perform shortly, by particular desire, "ROBERT, or the BANDITTI," a Comedy in five Acts. The Night will be fixed hereafter.—None but Subscribers will be admitted; for which purpose Subscription Lists will be drawn up as usual.

ABSCONDED,

A SLAVE BOY, named Syme, much resembling a Hottentot, and no doubt passes for the same. He absconded on the 12th of October, having with him, his wife a Hottentot girl, named Christina, and her child Jacob. Whoever will apprehend this boy, is requested to forward him, either to his Owner the Undersigned, or to any of the Public Prisons.

G. H. STEYN.

Riebeeckkasteel, 19th March, 1831.

PUBLIC SALE,
WITHOUT RESERVE.

ON TUESDAY Morning next, the 29th inst. the following Goods will be put up to Public Auction at the Stores of the Undersigned, and *positively sold to the Highest Bidder*:—

180 Norway Deals, 14 feet long,
80 Ditto ditto 12 ditto,
9,000 Dutch Klinkers,
100 Bags Mauritius Sugars,
10 Ditto fine white Rio ditto,
50 Bags best Bengal Rice,
50 Boxes Soap,
10 Ditto brown Sugarcandy,
20 Ditto ditto, more or less damaged.

Also, the remainder of SWEET OIL, and a general assortment of British Goods.

☞ *There will be a Sale of Fine Goods Inside.*

HAMILTON ROSS & Co.

NOTICE.

THE SALES hitherto held by the Undersigned at their Auction Mart, in St. George's-street, on WEDNESDAYS, will in future take place on THURSDAYS; to commence from Thursday, the 31st instant, when the usual variety of Commission Goods will be offered.

REEVES & MILLS.

☞ N.B. The Saturday's Sale in Burg-street, will be continued as usual.

TO CARPENTERS AND OTHERS.

ON SATURDAY, the 26th instant, will be Sold at the Sale of Mr. JOHN BLORE, a quantity of dry Fir Planks and Teakwood Beams; also, some Household Furniture, consisting of Tables, Chairs, Glass, Earthenware, and an Eight-day Clock, all in good condition.

Cape Town, 24th March, 1831.

CONSIGNMENT PER "PRETTY LASS."

THE Undersigned has just received a select assortment of British Manufactures by the above vessel, which are for Sale at his Stores, No. 6, Church-street, viz:—black, blue, and olive Cloths, drab Kerseymere, Flushings, green and white Baize, Whitney Blankets, Hats, Boots, Starch, Stuffs, Ladies' and Gentlemen's cotton Stocks and Stockings, Nankenetts and Florentines, hair Cord, and Furniture Dimity, Moleskins, cotton and linen Ticken, fancy Prints, fancy Waistcoating glass Buttons, coloured Counterpanes, Gros de Naples Ribbons, Ladies' red and silk Gloves, Tatting, quilling Nets, black lace Veils, worsted Shawls, white and brown Punjums, Baftas, Furniture Checks, Gingham, striped Cottons, Seine Twine, and a variety of other Goods too numerous to mention.

C. H. M'COMB.

SALE ON MONDAY WITHOUT RESERVE.

THE public Sale of Mauritius Sugar will be continued on MONDAY Morning next, the 28th instant, at the Store of

F. MABILLE.

J. W. STUCKERIS

WILL cause to be sold TO-MORROW, the 26, at the Sale of Mr. J. BLORE, Brasilian Coffee, white Sugar, in bags and casks, fresh Tobacco in rolls, and Negrohead Tobacco in casks, some fine Livorno Lady's Bonnets, and a quantity teak-wood Staves for flat roofs, the whole without reserve.

SALE OF CATTLE.

A Public Sale will be held at Pampoenkraal, in the beginning of April next, of 200 Sheep, and 100 Oxen, all in an excellent condition. The day of Sale to be fixed hereafter.

J. G. STEYDLER.

FOR PRIVATE SALE,

A HOUSE and Garden, with a Hire House adjoining; also, four other Hire Houses and Store, situate near the above-mentioned premises. Inquire of Mr. J. A. SMUTS, No. 62, Strand-street.

WANTED,

A TANNER, as Overseer, and two Shoemakers, who can produce testimonials of their good character. Inquire at No. 23, Bree-street, Cape Town.

S. F. DORNEHL.

REMOVED.

THE Undersigned gives notice to his Friends in the Country Districts, that he has removed from No. 99, Loop-street, to No. 101, Long-street, corner of Wale-street, where he now keeps his Shop, expecting at the same time to be favoured as hitherto. He will continue to Lodge his Friends, and to fulfil their Orders as well on the Market as in Town, with the greatest exactness. He thinks it unnecessary to say any thing by way of recommendation to those who have already dealed with him.

N. J. LOTZ, Ws.

Cape Town, 21st March, 1831.

JUST PUBLISHED,
AT THE OFFICE OF THE "ZUID AFRIKAAN,"
THE CAPE OF GOOD HOPE
SHEET ALMANACK,
FOR THE YEAR 1831.
At the *reduced* Price of Eleven DOUBLE G's, equal to Eightpence and Seven-eighths!!!

SHIPPING INTELLIGENCE.

Mails are open for England by the 'Lady Feversham' and 'Sir Edward Paget.'

A Mail is open for Mauritius by the 'Ann.'

ARRIVALS IN TABLE BAY.

March. 20.—Ann, brig, J. Tousel, from Liverpool Dec. 17, to this port and Mauritius. Cargo sundries.—Passengers, Mr. Rosty.—Brings a few loose letters.

20.—Constitution, schooner, Capt. Lucas, from St Helena Bay March 17, to this port. Cargo Grain.

20.—Susanna, Dutch ship, G. Feykes, from Amsterdam Nov. 24, to Batavia. Cargo sundries.—Passengers, Messrs. Tobias, Romswinkel, and Cantz.—Put in for water.

21.—Usk, brig, T. Long, from Algoa Bay March 17, to this port. Cargo colonial produce.—Passengers, Messrs. Carfrae Zeiler, and Ury.—In the steerage, 2 men, 5 women, and 8 children.

22.—Lady Feversham, ship, S. Ellenby, from Bombay Jan. 23, to London. Cargo sundries.—Passengers, Messrs. Fitzgerald, Spiler, Maxton, Cos, Otty, and Blest, Maj. Gen. Fitzgerald, Col. Kilas, Capts. Spiler and Maxton, Maj. Sykes, Drs. Blest, Wilson, and Lawrance, Mr. Rankin, 6 children, and 6 servants.—Brings a small mail.

22.—Sir Edward Paget, ship, W. Bouchier, from Bombay Jan. 20, to London. Cargo sundries.—Passengers, Lady Bockwith, Sir Thomas and Lady Pottinger, and 2 children; Lady Dewar, Col. and Mrs. Ogilvie, Col. and Mrs. Rooms, and 5 children, Capt. and Mrs. Muller, and child, Mrs. Ward, and 3 children, Mrs. Lukin, Major Barnswell, Capts. Wilson and Meldrum, Messrs Hodgson and Braham, and 8 servants, 32 Invalids—1 woman, and 2 children.—Brings a small mail.

March 24.—Renown, ship, J. Anderson, from Cowes 23th Dec. to Van Diemen's Land. Cargo sundries.—Passengers, Rev. and Mrs. Dickenson and 7 children; Mr. and Mrs. Geffery, Mrs. Beauvais, Woodward, Graham, Waddel, Woodly, Dane, Schayler, and Miss Bellinger; in the steerage, 4 passengers.—Put in for refreshments.

Spoke the Addingham on the 20th instant, off Tristan D'Acunha, bound for the Cape.

MARRIAGE.

In the English Church, Cape Town, Munday, March 21, by the Rev. George Hough, M. A.
Senior Colonial Chaplain.
Anthony Isemonger, to Helena Christina van der Spuy.

CHRISTENINGS.

In the English Church Cape Town, Sunday, March 20, by the Rev. George Hough, M. A.
Senior Colonial Chaplain.
A son of Mr. William Gunn, baptized George Henry.
A daughter of Mr. James Foster, baptized Johanna Jenetta.
A daughter of Mr. John Dennis, baptized Georgina.
In St. Andrew's Church, Sunday, March 20, by the Rev. James Adamson, D. D.
A son of Serjt. Riddock, Royal Engineer, baptized Charles.

CAPE TOWN.

Edited by R. J. STAPLETON, Concordia Garden.—Printed and Published by the Proprietor, C. N. NESTELING, No. 1, Shortmarket-street.

South African Public Library

Byvoegsel tot de Zuid-Afrikaan, No. 51.—Vrydag 25 Maart.

Correspondentie.

AAN DEN REDAKTEUR VAN DE "ZUID-AFRIKAAN."

HOTTENTOTS LIST EN BEDROG.

Port Elizabeth; Feb. 25, 1831.

Het blykt dat zoo wel als wy over de vorderingen, in beschaving onder de Hottentotten, door middel uwer Broederen Missionarissen gemaakt, kunnen spreken, wy te gelyker tyd daarby kunnen voegen, dat zy even zulke snelle vorderingen hebben gemaakt, in alle die trekken van doorslepen en listige ondeugendheid, welke zoo dikwerf, (wy moeten het bekennen) door onze meer verlichtte Landslieden in het Moederland wordt uitgeoeffend, en ik durf zeggen, dat er nimmer eene daad van zwendelary zoo wel uitgevoerd wierd, als de volgende, of een beter tydstip kon worden uitgedacht om die te plegen,—te weten, de tyd van betaling der *Opgaaf Gelden:*

Op Zaturdag kwam Dolf Landman een Landbouwer die hier in de nabyheid woont, met eene vracht produkten ter markt, en verkocht die by Mr. J. O. Smith en W. Plackett; zyn Hottentot Piet Slinger, die de lyder van zyn wagen was, verliet echter de Baay niet met zynen Meester, en zich verbeeldende, dat hy om de hier boven gemelde omstandigheden by zyne broeders (mede-burgers) moest bekend zyn, kwam hy 's Maandag morgens by Mr. J. O. Smith, met een kunstig verhaal, dat zyn Meester zyn paard verloren hebbende, het in de Baai, in de schutkraal was gekomen, en verzocht, Mr. S. dat hy hem 6 schellingen wilde geven, om de kosten te betalen, het geen echter Mr. S. weigerde. Hy ging toen naar Plackett, die ligtgeloviger zynde, hem een Shilling gaf, hier mede ging Slinger heen, dog kwam spoedig terug, zeggende, dat het schutgeld zes schellingen was, waarop Plackett hem nog 2½ gaf.

Onze brave Burger, ging toen naar het Pakhuis van Mr. Norton, waar hy de Klerk Mr. Lucas aantrof, en hem een boodschap van Jufv. Scorey bracht, hem verzoekende, terwyl zy bezig was, om eenige huiden te pakken om naar de Kaap te zenden, haar een paar te leenen om het getal vol te maken, het welk de Heer Lucas des te eerder geloofde, om dat er juist een schip in de Baay, in lading voor de Kaap lag,—tot dus verre geslaagd zynde, ging hy dadelyk naar Mr. Scorey, en zeide haar dat zyn Meester haar een huid zond om te verkopen, en vroeg om het kontante geld, dewyl hy zyn opgaaf moest betalen, en dat hy ook nog een kleiner huid had, dat hy voor goederen wilde verruilen. Mrs. S. gaf hem voor het eerste, dat een groot vel was Rds. 5 kontant, en voor het kleine drie doeken en een bottel Brandewyn. Daar het bedrog echter spoedig ontdekt werd, wierd het verdrukte onschuldige LAM, dadelyk in Hechtenis genomen, en zal nu voor de eerste Commissie van Circuit worden teregt gesteld.

Dit zy genoeg, voor wat de Beschaving aangaat. Zou iets dergelyks voor 20 jaren geleden, in de herssenen van een Hottentot opgekomen zyn? Ik zeg neen.

Het Publiek kan hier uit eene waarschouwing nemen, om toe te zien wat zy van Hottentotten kopen. VERITAS.

VYF COURANTEN OVER DE SLAVEN KWESTIE.

[HET VERVOLG VAN ONS VORIGEN.]

Dat er kwaad in stede van voordeel uit zou geboren worden voor de Slaven, indien zy hunne eigene Meesters wierden, is genoeg bewezen, door de voorbeelden hoe de Prysnegers zyn achter uit gegaan, dewelke, terwyl den Landbouwer handen vereischt, en goede belooning aanbied, half naakt, in morsigheid en dronkenschap rondom de Stad worden gevonden.

De Prysneger, na lang bevryd te zyn geweest van de onredelyke dwingelandy van zyn Inlandsche Vorst; na viertien jaren lang onderhevig te zyn gehouden aan de waarneming, (volgens het voorbeeldig gebruik der Kaapsche families,) van Huisselyke Godsdienst oeffening, reinheid, gezondheid, orde en arbeidzaamheid met zyne overige huisgenoten; na een lang uitzicht op en voorbereiding tot zyne vryheid, wordt zelf dan daar door bedorven, hy verliest zyne gezondheid, vergeet zyne grondbeginselen, maakt zich zelve ongelukkig, en wordt voor de maatschappy eene pest!

De ondervinding zal nog moeten leren in welken opzichte de Slaaf als hy vry wordt veel zal verschillen. Meerdere voorzorg kan men van hem niet verwachten. Eene betere behandeling en meerdere gelegenheden tot regelmatigheid heeft hy niet gehad. Wat onderrigt en middel van bestaan aangaat, hebben de Prysnegers in verscheidene gevallen het voorrecht gehad om by eerlyke en gemoedelyke ingezetenen in dienst te staan, die geene kosten spaarden om hen bekwaam te maken om in het vervolg voor hen zelve te kunnen zorgen. Over het algemeen wierden zy met de Slaven opgevoed, en als zy slechts eenige blyk van geneigdheid voor een ambacht toonden, zoo als by voorbeeld Smids, Timmerlieden, Wagenmakers, Metselaars, enz. werden zy even als de Slaven daartoe geredelyk besteed, en even zoo als zulke Slaven die zich door hunne leerzaamheid onderscheiden, wierden zy door eene wekelyksche toelage beloond, verre boven die der gewoone daglooners, of men liet hen toe om somtyds voor hen zelve te werken.

Onkundig gebleven zynde, hoe de "bestendigheid van het Ryk," kan geboren worden uit de vryheid der Slaven, worden wy vervoerd om het blootelyk als een zinnebeeld van Welsprekendheid te beschouwen, maar zoo de "Inwendige Rust" van Engeland vordert, dat hare eigene naakte en verhongerde armen, worden over het hoofd gezien, om de staat van een wel gevoede en wel behandelde classe van vreemde daglooners te verbeteren, die men aan een ander kan verkopen of over maken, even gelyk de Schotsche Koolgravers en Zouters, op een geschreven kontrakt van hunne Eigenaren, nu 50 jaren geleden, en de Lyfeigenen in de Westerlyke Provincien in 1514, dan, zeg ik, indien zy die volstrekt met geld willen vry maken, moeten wy het aannemen; indien de Prys daarop gesteld billyk is, en eene evenredige orde worde ingesteld, dat de Slaven, de een of andere eerlyke broodwinning by der hand nemen, en belast worden met de oppassing hunner zieken, de bestraffing en beteugeling der buitensporigen, en het onderhouden der bejaarden onder hen.

Op andere tyden zouden de Burgers beweerd hebben, dat zy het voorrecht hadden, om, (voor eenig uitlandig vonnis wierd geveld,) te worden gehoord over de vereeniging van zulk een aantal en soort van menschen, tot dezelfde Burgerlyke Rechten. Zonder de Rechtvaardigheid of Staatkunde van de vermeerdering in te zien, moeten wy ons (zoo vermoeden wy,) verbroederen, met de Slave Burgers, voor dat wy gerechtigd zullen zyn om de rechten van representatie, waar uit wy zyn verdrongen geworden, aan te vullen, en onze eerste Engelsche Voorrecht Brief moet worden geeischt, in de belangryke woorden van Slaven Engelschen, om eenig gevoel op te wekken in dat land, het welk voor hare nog duistere aanspraken op vrye instellingen heeft gestreden, om die bevestigd te zien, terwyl Slaverny in eene grootere maat, alhoewel niet zoo donker van kleur, in verwarde en veelvormige snoodheid, door het geheele Eiland bestond.

De uitbreiding onzer hulpmiddelen meent, zoo als ik het begryp, het zelfde als de "Veiligheid en de spaarzaamheid," namelyk verkeerde gevolgtrekkingen van betwistbare voorstellen. Onze Wynen zyn noch door Monopolie, of iets diergelyks begunstigd, zy betalen hogere belastingen in evenredigheid met andere Wynen van betere kwaliteit.—Zy betalen even als onze andere Produkten Belastingen, Imposten, Contributien, hier zoo wel direct als indirect op Landeryen, Slave Arbeid, Oogsten, Gereedschappen voor het aanraken zoowel als het proeven, in alle maar mogelyke vorm of gedaante, welke het vernuft heeft kunnen verzinnen.

(HET VERVOLG HIERNA.)

Aan den Redakteur van de Zuid-Afrikaan.

Mynheer.—Op een tydstip als het tegenwoordige, waarin de gemoederen van menig een der Slaven-eigenaren in beweging gebragt schynen, het zy uit vrees om geheel en al van de diensten hunner Slaven te zullen worden ontstoken, of door boveudien nog met het verkeerd denkbeeld zwanger te gaan, dat geene ontschadiging aan de Slaven Eigenaars zal worden toegekend, indien de slaverny afgeschaft wordt, terwyl zy zelve en anderen nog bevroeden, dat daaruit nog ergere gevolgen zullen ontstaan, als uit de wetten die ten voordeele der Hottentotten zyn gemaakt, geloof ik dat eenig voorstel hetwelk het algemeene best ten doel heeft, niet onaanneemlyk zyn zal.

Daar nu de gemoederen van duizenden der zoodanige van het Engelsche Volk, die ten eenemaale met de waare behandeling onzer Slaven onbekend zyn, ten uitersten in beweging zyn gebragt, door de schandelykste onwaarheden, in zoo verre dat het ten gevolge heeft gehad, dat talryke Memorien zyn gepresenteerd om de afschaffing der Slaverny te verzoeken, en daar men veronderstelde dat de Slaven questie op den 15 February in het parlement zou worden voorgebragt, en echter deszelfs aanmerkelyk belang, indien die questie uit alle oogpunten wordt beschouwd zonder twyfel de noodzakelykheid zal doen zien, om verdere informatie daaromtrent uit deeze Kolonie in te winnen, waardoor de Ingezetenen tyd zullen winnen om zonder verzuim hunne belangens over dat onderwerp by Memorie voor te dragen, zoo behoorden wy als bekwaame zeelieden den storm te ontwyken, die het Engelsche Volk misleid zynde, in hunne Memorien omtrent de afschaffing der Slaverny hebben doen ontstaan. Eene Haven toond zich ons in 't verschiet aan, in de Gouvernements Advertentie van den 15 February laatstleden.

De Slaven-eigenaren in Zuid-Afrika, byzonderlyk die welke in de buiten districten woonen, mogen verondersteld worden, slechts een algemeen belang in de Slaven questie te hebben. Wel nu dan, ik stel voor, dat de naastby gelegene Veldkornet aan de Drostdy van ieder Distrikt, dadelyk de opinie en raad van zyne verstandigste buren behoorde in te winnen, omtrent het onderwerp van eene Memorie, die opgesteld kon worden, met eene naauwkeurige beschryving van de behandeling der Slaven in zyn District in het algemeen, en dat die Memorie door de medewerking der andere Veldkornets, door de Ingezetenen wierd geteekend, teruggezonpen, en aan deszelfs adres bezorgd, en dat vier of zes der voormalige oudste Wykmeesters, en die ook als Heemraden hier hebben gedient, insgelyks eene Memorie opstelden, en die door behulp der andere voormalige wykmeesters, door de Slaven eigenaren in de stad lieten teekenen om aan deszelfs adres te worden verzonden.

Ik hoop dat het geen ik heb voorgesteld, en dat uit duur gekogte ondervinding in deze Kolonie, en eene ware zucht voor hare welvaart spruit, niet zal worden over het hoofd gezien. Behoorden wy niet eer dat de somer te ver verlopen is, met alle krachten te voorzien, om by eene aannaderende winter des te minder voor stormbuyen te vreezen te hebben, als nalatig omtrent dit belangryk deel van onze pligt te zyn. Ik twyfel echter niet of er zullen misschien betere ontwerpen worden voorgesteld, doch wy behooren in aanmerking te neemen, dat in gevallen van onmiddelyk gevaar, de beste raad of hulp die men aan bied, niet te verwerpen is, Ik zend u derhalven myne voorstellen, hopende dat die het gewenscht gevolg mogen hebben.

Ik ben, enz
J. J. M.

DE KAFFERS.—NIEUWE ONLUSTEN.

Grahamsstad, den 9den Maart, 1831.

Aan den Redakteur:—Myn Heer.—De Kaffers zyn weder zeer lastig.—Onlangs hebben zy verscheidene troepen vee weg gevoerd. Een patroelje van het Kaapsche Corps, die in het Kafferland is getrokken, om Mr. Wyland's vee op te sporen, werd omringd, en was byna afgesneden geworden; zy werd gered door de tegenwoordigheid van geest van den Tolk, die aan de Kaffers verhaalde, dat indien zy de Patroelje vermoordden, zy allen zouden worden afgemaakt, dewyl Coll. Somerset met eene groote macht, digt by hun was. Na dit geval, was een Kaffer op het punt om zyn assagaai, uit een bosch waar in hy zich verscholen had, op den Vaandrig O'Reilly af te werpen, toen hy door Mr. Nyland ontdekt werd, en Mr. O'Reilly had slechts even zoo veel tyds om het gevaar te ontkomen. Heden vernemen wy dat er vee van Pigot's Park weg genomen is, en ook van Bathurst. Hoe lang moeten die ondankbare, valsche Natien nog ongestraft tot een geessel der Kolonie strekken.

Ik ben, enz. B.

SLAVERNY IN DE WEST-INDIEN.

Wy bemerken dat Mr. Brougham zyne mening te kennen gegeven heeft, om zyn vertoog tot de afschaffing der Slaverny dadelyk voor te dragen; de zoodanige derhalven van onze Lezers, welke begerig zyn om met de *ware* toestand der Slaven bekend te worden, zullen wel doen, om een onlangs uitgegeven en zeer belangryk Werkje, genaamd *Vier jaren in de West-Indiën*, in 1826, 27, 28 en 29, het welk wy in een vorig Nommer breeder aangehaald hebben, te lezen, en waarin een breedvoerig en zeer onpartydig verslag, van de werkelyke toestand der Neger Slaven wordt gegeven.

Het blykt daaruit, dat zy oneindig beter verzorgd en veel gelukkiger zyn, als vele *onzer eigene Landgenoten*, en dat zy veel beter zyn verzorgd met betrekking tot hun *privaat* Eigendom, want zy hebben *twee dagen in iedere week geheel voor henzelven!*

De schryver van het gem. werk is de zoon van eenen Militairen Officier, en in generlei wyze in betrekking met de Planters; hy kan derhalve geen belang hebben, dan om een *waar* verhaal van daadzaken te geven, en zyne berigten lopen tot op het einde van het jaar 1829.

Het is eene zaak van zeer veel belang; en dewyl het welvaren van een aanmerkelyk en aanzienlyk gedeelte van respectabele lieden daarmede is gemoeid, vertrouwen wy, dat die met gematigdheid en verdraagzaamheid zal worden bepleit.—*John Bull, Nov.*

Hos ego! sed motos prærta! Componere fluctus.

John—Well, Jack, do I see you again here; How is it in Old England?

Jack—Devilish hot; poor English mechanics and Irish peasantry!

John—But is this state of the country not to be remedied by sanitary measures?

Jack—The expectations from the new ministry; the freedem of the Slaves of the Colonies; "redress," and other bustling, amuse a part,—plunder, fire, and riot, occupy others. It rains petitions, chiefly about Emancipation; and, in the meantime, they try to find out means to satisfy John Bull, in *hopes* they will succeed!

John—After all, it would be desirable for the Colonists themselves that there were nolonger any slaves; but how are they to get rid of this evil?

Jack—Some speak of Compensation; but how is this to be done? Ever-meddling John Bull is overcharged with debts, which he will never be able to meet.

John—But the Colonies should be left to compensate themselves in part, and England should assist.

Jack—Could they? why I believe not.

John—For instance, let all the slaves be taxed, both those born in the houses of their masters and those purchased; also, (in proportion to their purchase money,) allow the slaves to be free from slavery, but apprenticed to their masters, until they have settled the tax price with them. Let England admit our produce on the most favorable terms, and credit the Colonies for its amount, until the amount of the taxation be paid; and let that credit yearly tend to buy out the slaves in some fixed manner. Let all the poor children of sixteen years or above, in the work houses in Great Britain, be sent to the Colonies, there to be apprenticed for seven years. And let the children of slaves (free-born hereafter) be bound to serve till 18 or 20 years; let the slaves have the option of either paying their masters the whole taxed sum or two-thirds, and for the remaining one-third to be apprenticed to them for 7 years. &c. &c.

Jack—All this is new to me; but I fear the Colonists will not like this, or they would propose it.

John—The Colonists distrust Government; let Government give the Colonists a Free Assembly,—but (on the foregoing or other terms) being bound to do away with slavery: yet so as that they may take care that hands for agriculture may not be wanting.

Jack—But what is it I hear about Black Books?

John—This is a shocking order from home; every agriculturist must put his hand into his pocket and buy a Black Book, and note down all punishments, and swear the notes to be true, or swear that he has punished none of his slaves. Now, many of the Cape people seem more truly conscientious and religious than the too enlightened Europeans, and are afraid of either forswearing or accusing themselves; they say you may as well order us to place a halter round our necks, and give you the end of the rope! Give them fair terms and they will cordially comply.

Jack—But I see in the *Gazette* an advertisement from the Guardian of Slaves, threatening those neglecting to make the returns with a fine of from £10 to £50.

John—It is true, but Heaven knows what will be the result of all the bustle and irritation of the peaceable Colonists; many are afraid of taking a Black Book for fear of bringing themselves into jeopardy; few have taken Black Books, and they are stigmatised and shunned by their countrymen, nay, some are threatened. The *Vox Colonorum* is a detestation of that order, and they applied in vain to the Local Government to suspend it. Now, will Government proceed to punish all those thousands of disobedients, never heard, and who have submitted to all commands, without their assent? will they forcibly be deprived of their property on an order, which, right and left, threatens them with disgrace? How have they deserved it at the hands of Government?

Jack—I am told the more there is to be fined the more it will increase the Government revenue.

John—And the more to ruin the Colony. And when this shall have been effected, what will England do? Will she then abandon her ruined Colonies to their own fate, and incur the eternal hatred of all the Colonists, and their unhappy and blasted progeny? or will she maintain the Colonies at the charge of England. Were it not better then to grant to the Colony a Free Assembly, as I said, to regulate themselves, at a fixed time, the liberty of all their slaves?

Jack—England England will never give up this Colony, she is benefited by it, and likes it too well.

John—It may be; but my dear Jack, will not the people of the Colony, by the reduction of their currency, by the ruin of theirwine trade, and by internal dissensions and domestic broils, be rendered miserable, and unavoidably become a burthen upon the conquerors of the land? Is it not to be expected that many distant farmers will prefer living where there exist no such invidious orders to submit to, and leave the Colony with their cattle? And if this takes place, we poor Colonists, living near the sea, by losing our cattle boers, and many families on the Frontiers, will be deprived of the necessaries of life, and prevented from continuing our agricultural pursuits.

Jack—This I am certain cannot be the intention or wish of the Home Government.

John—I think so with you; but the consequences will be the same; and why, then, are they not better advised?

Jack—Now, what would you advise the agriculturist to do on this occasion?

John—In conscience, I am at a loss how to advise them well in this predicament; perhaps by persuading those who have not applied for a Book that they form their own notes, under protest that they neverthe ess consider the measure unjust and contrary to British principles of justice, for in that case they have to consider such laws as only founded on the right of conquest, but involving a great hardship on free subjects of His Majesty.

Jack—I saw a publication, the *Literary Gazette*, in which "Orlando" even denies your unqualified property in slaves, and your title to compensation.

John—I must say that "Orlando" seems to be the *Orlando furioso*, and his arguments bare sophistry, for the Government having sanctioned the property in slaves—having received their dues from every purchase,—and having registered those slaves as property, and also suffered them to be mortgaged for extensive debts, it is "vile cant," short of the logic of Breunus, who, having invaded and conquered Rome, in weighing gold added to the weight his naked sword! "*Property*" it is, and whoever denies it attaches blame to the acts of his Sovereign and of Government sanctioning that property, and injures the good cause of emancipation.

Jack—I see after all that the slave question embitters the situation of the Colonies, and that the Cape Slave Proprietors have thereby lost in a great measure their peace, comfort, and domestic as well as social happiness.—Farewell!

MARKT PRYZEN

Tot den 24sten Maart, 1831.

Aloe per pond	Aloes per pound ..	2¾	—	3	St.
Amandelen, per 1,000..	Almonds, per 1,000	¾	—	⅞	Rd.
Appelen, per lb.	Apples, per lb ...	6	—	8	St.
Abrikozen, per ditto ..	Apricots, ditto....	4	—	6	.
Aardappelen, per mud. .	Potatoes, per muid	10	—	12	Rd.
Azyn, per legger.....	Vinegar, per leag.,	40	—	50	..
Balken, per stuk	Beams, each	7	—	8	..
Boonen per mud.....	Beans, per muid .	10	—	18	
Besjeswasch, per lb. ..	Berry Wax, per lb.	16	—	18	St.
Boter, dito	Butter, per lb....	22	—	30	..
Brandewyn, per legger.	Brandy, p. leag..	120	—	131	Rd.
Erwten, per mud.....	Peas, per muid..	12	—	16	..
Garst, dito	Barley, per muid.	5	—	6½	..
Hoenders per stuk	Hens, each	½	—	¾	..
Eenden en Makouwen..	Ducks & Musc. do.	5	—	6	.
Ganzen, dito.....	Geese, ditto.....	1½	—	2	..
Kalkoenen, dito	Turkeys, ditto ..	1½	—	3¾	
Houtskolen, per zak ..	Charcoal, p. sack	¾	—	1	.
Hooi, per 100 ponden..	Hay, per 100 lbs.	2¾	—	3	.
Honing, dito	Honey, per lb. ..	34	—	39	St.
Haver, per mud	Oats, per muid ..	4½	—	5½	Rd.
Kaf, per 16 zakken ...	Chaff, p. 16 sacks	45	—	55	..
Kazen, Kaap. per lb...	Cheese, Cape, p. lb.	12	—	24	St.
Kalk, schulpe, pr ½ aam	Lime, Shell, p. ½-aum	1½	—	1¾	Rd.
—— Steen	—— Stone ditto.	⅞	—	1	..
Koorn, 10 mudden	Wheat, 10 muids	105	—	131	..
Linzen, per mud.....	Lentil, per muid.	15	—	16	..
Meel, fyn, per 100 lb..	Flour, fine, p. 100lb.	6½	—	12	..
Melies, per mud	Maize, per muid	7	—	8	..
Olifantstanden pr. pond.	Elephants' Teeth, lb.	1½	—	1¾	.
Okkernoten per 100. ..	Walnuts, per 100	16	—	18	St.
Peren, per pond	Pears, per lb. ...	2	—	6	..
Persiken, dito	Peaches, ditto ...	3	—	8	..
Planken, per voet . ..	Planks, per foot..	7	—	8	..
Rozynen, per pond....	Raisins, per lb. ..	3	—	4	..
Rogge, per mud.....	Rye, per muid ..	6½	—	7	Rd.

CAPE TOWN.

Edited by R. J. STAPLETON, Concordia Garden.—Printed and Published by the Proprietor, C. N. NEETHLING, No. 1, Shortmarket-street.